

CARLO GOLDONI

LE ALBERGATRICE

TRADUCITE PER TAZIO CARLEVARO

EDITORIA "HANS DUBOIS"
BELLINZONA

2019

Libro traducite ex le italiano in Interlingua per Tazio Carlevaro.
Tote le derectos de publication, de copia e de utilisation es reservate al traductor e al editor de iste libro.

Prime edition in Interlingua 1995

Secunde edition revidite in Interlingua, 1999, mais non publicate

Tertie edition un pauc revidite in Interlingua, 2019

Traduction facite secundo le edition Pasquali, 1793 (Editor del publication moderne: UTET, Turin 1971).

Comedia in tres actos e in prosa, representate le prime vice in Venetia durante le carnaval del anno 1753.

Me regratia calidemente le eminente interlinguista senior Pastor Paolo Castellina, que, con su profunde cognoscentia, consentiva revider e corrigier iste texto in Interlingua.

ISBN: 88-87282-02-1

Editor

Hans Dubois

c/o Tazio Carlevato, Viale G. Motta 32, CH-6500 Bellinzona (Helvetia).

Tel. ++41 (0) 91 825 2988; Fax ++41 (0) 91 821 4181; tcarlevaro@bluewin.ch

Dedication

*Al estimatissime e sapientissime
Senior senator
Giulio Rucellai
Patricio florentin
Cavallero del Ordine de Sancte Stephano,
Secretario del Jurisdiction, etc.*

Estimatissime Senior Senator,

Quando io me proponeva de dedicar a vos un de mi comedias, pro le unic proposito de honorar mi obras per vostre tanto venerate nomine, io non reflecteva que le Comedia debe essere accompagnate per un epistola. Nunc io prende le pluma in mano pro facer lo, e io recognosce quanto il es difficile scriber a un personage como es vos, cognoscite pro multe titulos e per multe causas, nam in vos se uni tres eccellente qualitates, lo de un perfecte Ministro, lo de un sage Philosopho, e lo de un eruditissime Litterator.

Re vostre prime qualitate, es a dicer re le honorabile cargo que vos sustene, non es mi officio de parlar. Io pote esser solo un echo del frequente voces, qui vos applaude, e del voces qui con major precision veni del Corte del Grand' duca. Re Vos on pote asserer que le sol inimicos vostre es in le mesme tempore le inimicos del veritate e del ration. Con plus grande fundamento io pote parlar re vostre sapientia e re vostre libros e erudition. Vos in facto me admitteva a conversar con vos, e io in realitate debe asserer, que nunquam io partiva de vostre domo sin haber acquise nove expressiones ben fundate, o alicun nove erudition. Vostre felicissime talento, vostre rapide capacitate de comprender, vostre perfecte capacitate de comunicar, permette que celles qui ha le chance de conversar con vos, non remane solo pro admirar vos, sed trahe anque beneficio.

Al argumentos plus sever vos sape unir le plus amusante. Con me vos parlava re le Comedia in un maniera qui me sorprendeva, e io ha colligite ex vostre rationamentos cognoscentias, maximas, e informationes, qui faceva plus ric mi phantasia, e qui illuminava mi mente.

Per iste parve indication re tote le cosas luminose e grande que io percipева in vos, forsan mi timor de presentar vos iste humile e reverente homage, per le via de iste Comedia, es un poco justificate.

Io non ha vostre talento de resumer themas longe in parolas breve. A me manca le brio, le vivacitate, le humorismo, qui resplende in vostre discursos, e que on admira in vostre textos. Io cognosce me ipse, e le grande disproportion qui separa me ex vos. Dunque, io erubescce ora que io aperi coram vos, con mi stylo rustic e con mi poco conceptos.

Sed il es tamen necesse que io scribe alique, pro recommendar a vostre protection iste Comedia, cuje titulo es *Le Albergatrice*¹. Pois que io lo ha facite in duo lineas de scriptura, il es melio pro me reponer le pluma, plus tosto que usar lo in un maniera inepte. Io desiderava parlar vos re le Comedia que io vos presenta. Sed si illo possede alique bon, vos certo lo remarcara, melio que per le via de mi descriptiones. E inutilmente io me probarea de justificar su defectos, pois que vos recognoscera los como causa de mi vergonia. Io tamen spera que, malgrado isto, vos me pardonara pro duo rationes. Primo, pois que un Cavallero benvolente e amical como vos sape

¹ La Locandiera.

pardonar le errores e le imperfectiones de vostre conhomines. Secundo, pois que nemo melio que vos sape como il es difficile de crear un Comedia, e a qual leges illo es subjecte, lo que face que il es facile errar in le pinger le natura. Si dunque io non ha le corage de parlar re me ipse, como io riscara de discuter alique re vos? In un epistola qui precede, qui dedica e qui offere un qualcunque Obra, un elogio de Mecenas pare multo necessarie. Io me declara in plen voluntate de facer lo, sed mi voluntate non functiona. Io non pote entrar a discuter sin vergonia re me, in le dignitate, in le gloria de vostre antiquissime familia, e ancor minus in le infinite heroic virtutes qui vos decora. Io ha comprehendite lo jam in le principio de mi labor. Io ha plenate un folio con alicun parolas, io jam non sape plus quales. Illos es forsan toto inutile, con le exception de iste ultimes, con le quales io preca vos de pardonar mi audacia, e con le quales io confide a vostre altissime protection le Comedia, e con le quales io me inclina humilmente coram vos con un profundissime respectu.

Le Servitor humilissime, devotissime e obligatissime de Vostre Excellentia illustrissime:

Carlo Goldoni².

² Le dedication, extrememente baroc, esseva un parte necesse de un obra litterari.

Le autor a su lectores

Inter tote le Comedias que io usque nunc componeva, io desiderarea asserer que iste es le plus moral, le plus utile, le plus instructive. Isto parera un paradoxo solo a les qui se limita a considerar le caractere del Albergatrice. Celles potera asserer que io ha nunquam pingite un femina con un caractere plus flattante, plus periculose que ista. Sed qui reflectera super le caractere e le eventos del Cavallero, ille trovava un vivide exemplo del presumption humiliante, e de un schola qui invita a fuger le periculos pro non succumber al caditas.

Mirandolina monstra al spectatores como le viros se inamora. Illa comincia a entrar in sympathia con le contemptor del feminas, sequente le in su maneras de pensar, laudante le in le themas qui le place, e excitante le mesmo con criticas contra le altere feminas. Assi, illa supera le animadversion que le Cavallero ha contra illa. Pois illa comincia a le mostrar parve signos de preferentia, de un politessa ben construite, a fin de mostrar se remote del desiderio de obtener gratitudine. Illa le visita, le servi a tabula, parla con ille con humilitate e con respectu, e quando illa vide que su asperitate se reduce, allora illa aude semper plus. Illa dice parolas rumpite per le emotion, propone reguardos languorose, e, sin que ille percipe lo, illa le vulnera in maniera mortal. Iste paupere viro cognosce le periculo, e volerea fuger lo, sed iste femina astute halta le con duo lacrymettas, e con un evanescimento le pone a terra, le face cader, le humilia. Il sembla impossibile que un tal viro pote assi inamorar se: un viro, vamos adjunger, qui contemne le feminas, qui nunquam las considerava. Sed il es precisamente per isto que ille cade. Ille las contemne sin cognoscer las, e non cognosce qual es lor artes, e ubi illas pone le fundamentos de lor triumphos. Assi ille ha credite que pro defender se, su aversion suffice, e ha offerite su pectore nude al inimico.

Io mesme non credeva possibile de presentar le jam inamorate in maniera rationabile al fin del Comedia, sed tamen, gratias a su caractere, un passo post le altere, como on vide in le Comedia, io ha potite declarar le vincite al fin del secunde Acto. Io quasi non sapeva que presentar in le tertie acto. Sed il me veniva in mente que iste flattatrices, quando illas vide lor amatores in lor trappas, es accostumate a tractar les con asperitate. Assi io ha volite impartir un exemplo de iste barbare cruelitate, de iste injuriose contempto con que illas se burla del misere viros vincite. Mi scopo esseva de poner in horror le sclavitude que illas procura al infortunatos, e render odiose le caractere del Sirenas incantatrice. Esque le scena del ferro a repassar, quando le Albergatrice se burla del Cavallero qui langue, non move le animas a sentir se indignate contra cella qui le insulta, post haber facite assi que ille se inamora? Ecce un belle speculo pro le juventute! Io regretta que io non habeva a disposition un tal speculo a un epocha passate: con illo, alicun Albergatrice non haberea ridite de mi planger. Multe scenas veni in realitate de mi experientia personal!... Sed ci non es le loco pro gloriari me de mi insanitates, ni pro regrettar mi fragilitates. Il me suffice que alicuno sera grate pro le lection que io le offere. Anque le feminas honeste jubilara de mi denudation del simulatrices, qui dishonora lor sexo. Mesmo le feminas flattatrice se rubefacera spectante me, e il non es importante que illas me dicera, quando illas me incontrara: va esser maledicite!

Personages

Le Cavallero de Ripafracta
Le Marquis de Forlipopoli
Le Conte de Albaflorita
Mirandolina, *albergatrice*
Hortensia, *actrice*
Dejanira, *actrice*
Fabricio, *servitor del albergo*
Camerero, *del Cavallero*
Camerero, *del Conte*

Le Scena eveni in Florentia, in le Albergo de Mirandolina

Prime acto

Prime scena

Sala de un albergo

Le Marquis de Forlipopoli e le Conte de Albaflorita

Marquis- Inter vos e me existe alicun differentias.

Conte- In iste albergo, mi pecunia vale precisamente como le vostre.

Marquis- Mais il es bon que le albergatrice me tracta plus dignemente que vos.

Conte- Pro que?

Marquis- Io es le Marquis de Forlipopoli.

Conte- E io es le Conte de Albaflorita.

Marquis- Si! Conte! Contato emite.

Conte- Io comprava mi contato quando vos vendeva vostre marquisato.

Marquis- Ora, il suffice: io es un homine importante, e on debe respectar me.

Conte- Qui perde respecto verso vos? Es vos, qui, si io aude parlar con alicun libertate...

Marquis- Io trova me in iste albergo pro que io ama le albergatrice. Cata uno sape lo, e cata uno debe respectar un juvena que io admira multissimo.

Conte- Ecce alco amusante! Esque vos vole impedir que anque io la ama? Per qual causa, secundo vos, io trova me in Florentia? Per que, secundo vos, io habita in iste albergo?

Marquis- Sta ben, mais vos non habera successo.

Conte- Io - non, mais vos - si?

Marquis- Io - si, e vos - non. Io es un homine importante. Mirandolina necessita mi protection.

Conte- Mirandolina necessita pecunia, non protection.

Marquis- Pecunia...? Isto non me care.

Conte- Io expende un zechino³ cata die, senior Marquis, e io la face un presente cata die.

Marquis- Lo que io face, io non lo dice.

Conte- Vos dice nihil, mais on jam sape toto.

Marquis- On non sape toto.

Conte- Si, car senior Marquis, on sape toto. Le camereros narra toto. Tres pauletos⁴ cata die.

Marquis- Si jam nos parla re camereros: hic se trova un servitor, cuje nomine es Fabricio. Ille non me place multo. Io quasi crede que le albergatrice le guarda con favor.

Conte- Il pote esser que illa desidera maritar se con ille. Il non serea mal. Su patre moriva ante solo sex menses. Un juvena tote sol poterea trovar se in mal imbrolios. Io la promitteva que, si ella decide maritar se, io le dara tres-cento scutos⁵.

³ *Zecchino*, un moneta ex auro, multo appreciate.

⁴ *Paoletto*, moneta con parve valor.

⁵ *Scudo*, moneta ex argento.

Marquis- Si illa maritara se, io la protegera, e io facera... io ben sape lo que io facera.

Conte- E ben, vamos facer como face bon amicos. Cata un de nos va donar a illa tres-cento scutos.

Marquis- Lo que io face, io face secretamente, e io non me gloria re lo. Io es un homine importante. [*Appella*] Qui se trova ibi?

Conte- (Povre diabolo, povre e orgoliose!)

Secunde Scena

Fabricio, e le alteres

Fabricio- [*Al Marquis*] Vole ben commandar, senior.

Marquis- Senior? Qui vos doceva le bon education?

Fabricio- Vole ben pardonar me.

Conte- [*A Fabricio*] Dice me, como va le charmante patrona?

Fabricio- Multo ben, illustrissimo.

Marquis- An illa jam se levava?

Fabricio- Si, illustrissimo.

Marquis- Asino.

Fabricio- Pro que, illustrissime senior?

Marquis- Que significa iste «illustrissime»?

Fabricio- Iste es le titulo que io empleava anque pro le altere Cavallero.

Marquis- Inter ille e me existe tamen un differentia.

Conte- [*A Fabricio*] An tu audi?

Fabricio- [*A voce basse, al Conte*] Il es ver. Un differentia existe. Io lo apprende del facturas.

Marquis- Vole ben dicer al patrona, que illa veni ci a me, pois que io debe parlar con illa.

Fabricio- Si, Excellentia. Esque ora io faceva errores?

Marquis- Nunc il es ben. Tu lo sape desde novem menses, mais tu es un impertinente.

Fabricio- Secundo vostre commandos, Excellentia, vos pote disponer de me.

Conte- An tu vole vider qual es le differentia inter le Marquis e ego?

Marquis- A que vos mira?

Conte- Ecce! Io te dona un zechino. Ora nos observa, si anque ille te donara un zechino.

Fabricio- [*Al Conte*] Gratias, illustrissime. [*Al Marquis*] Excellentia...

Marquis- Io non jecta via mi pecunia, quasi como un demente. Vade via.

Fabricio- [*Al Conte*] Illustrissime senior, vamos sperar ben que le celo bendicera vos. Excellentia... (Dispecuniato. Pro esser estimate extra su proprie pais, il es necessari haber pecunia, e non titulos nobiliar). [*Ille vade via*]

Tertie Scena

Le Marquis e le Conte

Marquis- Vos crede que vos potera superar me gratias a vostre donos, mais vos non habera successo. Mi titulo vale plus que vostre tote patrimonio.

Conte- Io non aprecia lo que ha un valor, mais lo que es expendibile.

Marquis- Benque vos expende sin haltar, isto non sufficera pro esser estimate per Mirandolina.

Conte- Gratias a vostre nobilitate, an vos crede, que illa vos estima? Le patrimonio es necesse.

Marquis- Non le pecunia. Il es necessari que on offere protection, e que on pote auxiliar quando le caso eveni.

Conte- Certo, si eveni le caso de prestar cento duplones⁶.

Marquis- Il es necesse que on sia respectate.

Conte- Quando le pecunia es abundante, le respecto non manca.

Marquis- Vos non cognosce le themas re que vos face assertiones.

Conte- Io comprehende los plus profundemente que vos.

Quarte Scena

Le Cavallero de Ripafracta, veniente ex su camera, e le alteres

Cavallero- Amicos, per que iste critos? An vos vos trova in disaccordo?

Conte- On discuteva re un thema interessantissime.

Marquis- [*Con ironia*] Le Conte discute con me re le meritos del nobilitate...

Conte- Io non diminueva le meritos del nobilitate; io crede solo que, pro satisfacer capricios personal, le pecunia pare esser necessari.

Cavallero- Vermente, mi car Marquis...

Marquis- E ben, vamos cercar un altere argumento de conversation.

Cavallero- Como nasceva vostre disaccordo?

Conte- Pro le causa le plus ridicule del terra.

Marquis- Eh si: le Conte percipe toto como ridicule.

Conte- Le Senior Marquis ama nostre albergatrice. Io la ama ancor plus que ille. Ille pretende le reciprocitate, como tributo a su nobilitate. Io lo spera, como recompensa a mi attentiones. Secundo vos, iste question non vos pare ridicule?

Marquis- Mais vos debe saper, quanto tenacemente io la protege.

Conte- [*Al Cavallero*] Ille la protege, durante que io expende mi pecunia.

Cavallero- Vero, il non existe un altere argumento qui merita minus attention que isto. An un femina pone vos in cholera? An illa incholerisa vos? E causa anxietate? Un femina? Pro le amor del celo, que debe io ascoltar! Un femina? In mi caso, il existe nulle possibilitate que nasce un inimicitia a causa de un femina. Io nunquam las amava, nunquam las

⁶ *Doblone*, moneta ex auro.

estimava, e ha semper credite que pro le viros illas son un infirmitate intolerabile.

Marquis- Mais vermente, re isto, totevia, Mirandolina ha meritos extraordinari.

Conte- Hic le senior Marquis parla rectemente. Nostre patrona albergatrice es vermente amabile.

Marquis- Per le factio que io la ama, vos pote supponer que illa ha in se alique magne.

Cavallero- Vos face rider me. Qual cosa exceptional pote illa haber, que non serea commun anque al altere feminas?

Marquis- Illa ha un aspecto nobile, qui nos incatena.

Conte- Illa es belle, parla ben, se veste con dignitate e elegantia.

Cavallero- Illos son cosas sin alicun valor. Desde tres dies io vive in iste albergo, sed io nunquam remarcava alco special.

Conte- Reguarda la, e vos forsan trovara in illa alique bon.

Cavallero- Eh, qual dementia! Io la observava benissimo. Illa es un femina como tote le alteras.

Marquis- Illa non es como le alteras, illa ha alique de plus. Io, qui ha frequentate le damas le plus nobile, nunquam videva un femina qui in tal maniera sape unir le politessa con le dignitate.

Conte- Per tote le deos! Io ha le habitude de tractar con feminas: io cognosce lor defectos e lor fragilitates. Tamen, malgrado le corte intensive que io faceva, e le multe expensas facite pro illa, io poteva tanger mesmo non un de su digitos.

Cavallero- Affectation, finissime affectation. Paupere stupidos! Vos crede a illa, nonne? Illa non poterea dupar me. Feminas? Illas debe remaner lontan de me.

Conte- An vos nunquam vos inamorava de un femina?

Cavallero- Nunquam, e io nunquam me inamorara. Alicuno faceva un ruito terribile pro vider me maritate, sed io non ha unquam consentite.

Marquis- Mais vos es le ultime de vostre familia: an vos non desidera pensar a vostre posteritate?

Cavallero- Io lo pensava jam plure vices, sed quando io percipe que pro haber descendentes io deberea tolerar anque un femina, io perde tote mi desideros.

Conte- E que facera vos con vostre patrimonio?

Cavallero- Gauder le pauco que io possede con mi amicos.

Marquis- Benissimo, Cavallero, benissimo: nos gaudera.

Conte- E al feminas, vole vos vermente donar nihil?

Cavallero- Certo que non. Illas sugera nihil ex me, certissimo.

Conte- Ecce nostre patrona. Vole ben reguardar la, quanto admirabile illa es.

Cavallero- Oh, quanto belle illa es! Io estima que un experte can de chassa es quatro vices melior que illa.

Marquis- Si vos non estima la, ego, in contrario, si.

Cavallero- Io la cede a vos, mesmo si illa serea plus belle que Venus.

Quinte Scena

Mirandolina, e le alteres

Mirandolina- Io me inclina ante iste duo cavalleros. Qui quereva mi presentia?

Marquis- Io quereva vostre presentia, mais non hic.

Mirandolina- Ubi dunque, Excellentia?

Marquis- In mi camera.

Mirandolina- In vostre camera? Si vos necessita alique, io mittera le servitor.

Marquis- [*Al Cavallero*] (Que vos opina re iste conducta?)

Cavallero- [*Al Marquis*] (Lo que vos nomina conducta, io lo nominarea audacia, impertinentia.)

Conte- Car Mirandolina, io parlara vos publicamente, io non molestara vos con le requesta de venir in mi camera. Vole ben observar iste pendentas. An illos vos place?

Mirandolina- Belle.

Conte- Illos son diamantes, lo sapeva vos?

Mirandolina- Oh si, io los cognosce. Anque io comprende alique re le diamantes.

Conte- E illos son a vostre disposition.

Cavallero- [*A basse voce, al Conte*] (Car amico, vos los jecta via!)

Mirandolina- Per que vos vole donar a me iste pendentas?

Marquis- Ecce un dono pauco notabile! Illa jam possede pendentas duo vices plus belle que istos.

Conte- Iste pendentas seque le moda. Io preca vos prender los pro amor a me.

Cavallero- (Oh, un ver demente!)

Mirandolina- Non, senior, vermente non...

Conte- Si vos non prendera los, io irascera.

Mirandolina- Io non sape plus que dicer... io desidera que le albergatos de mi hotel vole ben restar mi amicos. Pro non facer irascer le senior Conte, io conservara los.

Cavallero- (Oh, hypocrite!)

Conte- [*Al Cavallero*] (Que vos opina re su promptitude de mente?)

Cavallero- [*Al Conte*] (Qual promptitude! Ella sugere toto ex vos, e non dice mesmo gratias.)

Marquis- Vermente, senior Conte, vos acquireva un grande merito. Donar alique publicamente a un femina, es troppo vangloriose! Mirandolina, io debe parlar sol a sol con vos: io es un nobile.

Mirandolina- (Quanto ille es aride! Ille lassa partir nihil ex se). Si vostre Excellentias commanda nihil altere, io desidera vader via.

Cavallero- [*Con contempto*] Ehi, patrona. Le drappos que vos me dava non es secundo mi gusto. Si vos non ha alique plus apte, io mesme providera.

Mirandolina- Senior, io vos dara alique plus belle. Io servira vos, ma il me sembra, que vos pote requirer los in un maniera plus amabile.

Cavallero- Ubi io expende mi pecunia, il non es necesse que io face cerimonias.

Conte- [*A Mirandolina*] Pardona le. Ille es un inimico mortal del feminas.

Cavallero- Eh, io non necessita su perdono.

Mirandolina- Povre feminas! Que illas vos ha facite? Per que vos es assi cruel contra nos, senior Cavallero?

Cavallero- Ora il suffice. Vole ben non prender un confidentia troppo moleste con me. Cambia le drappos. Mi servitor venira querer los. Amicos, considera me como vostre sclavo.
[*Ille vade via*]

Sexte Scena

Le Marquis, le Conte e Mirandolina

Mirandolina- Qual salvage! Io nunquam videva una persona tal.

Conte- Car Mirandolina, non omnes cognosce vostre meritos.

Mirandolina- Me causa un ver nausea su comportamento inadequate, e io volerea ben quasi chassar le via.

Marquis- Si, e si ille non vole vader via, dice lo a me. Io le facera partir subito. Vole ben utilizar liberamente mi protection.

Conte- E le pecunia, que vos forsan perdera, lo reimplaciara io mesme, io dunque pagara toto.
[*A basse voce, a Mirandolina*] (Vole ben ascoltar: chassa via anque le Marquis, e io pagara anque pro ille.)

Mirandolina- Gratias, seniores, gratias. Io es satis capabile a dicer a un estraniero que io non vole plus que ille remane in mi albergo, e re le aspecto financiari, mi albergo nunquam haveva cameras non occupate.

Septime Scena

Fabricio, e le alteres

Fabricio- [*Al Conte*] Illustrissimo, alicuno quere vos.

Conte- Qui es ille?

Fabricio- Io crede que il se tracta del joielero. [*A basse voce, a Mirandolina*] (Mirandolina, sia sage, ci non es un loco pro vos.) [*Ille vade via*]

Conte- O si, ille debe monstrar me un joiel. Mirandolina, io desidera que illo accompania vostre pendentas.

Mirandolina- Oh non, senior Conte...

Conte- Vos merita multo, e io non es avar con mi pecunia. Io vade regardar iste joiel. Adeo, Mirandolina. Senior Marquis, io saluta vos. [*Ille vade via*]

Octave Scena

Le Marquis, e Mirandolina

Marquis- (Maledicte Conte! Ille me suffoca sub su richessa.)

Mirandolina- Secundo me, le senior Conte imbarassa se troppo pro me.

Marquis- Si tal homines ha quatro centimos, illes jam expende los pro vantar se, e pro lor orgolio.
Io les cognosce, io sape como vade le mundo.

Mi- Eh ben, etiam io sape como vade le mundo.

Marquis- Illes crede que le feminas de vostre classe es comprabile con presentes.

Mirandolina- Ma le presentes non causa ustiones de stomacho.

Marquis- Io timerea tamen offender vos, si io essayava de ligar vos a me per presentes.

Mirandolina- Certo, le Senior Marquis nunquam offendeva me.

Marquis- E io nunquam facera tal offensas.

Mirandolina- Io lo crede con tote le certitude.

Marquis- Mais vole ben commandar me, e io facera secundo mi possibilitate.

Mirandolina- Il serea necesse de cognoscer lo que vostre Excellentia realmente pote facer.

Marquis- Toto. Il suffice de poner me al proba.

Mirandolina- Ma dunque, in que?

Marquis- Per Baccho! Vos ha un gratia magnific.

Mirandolina- Troppo affabile, Excellentia.

Marquis- Ah! Io quasi volerea dicer un stupiditate. Io quasi maledicerea mi excellentitate.

Mirandolina- Per que, senior?

Marquis- Alicun vices io desiderarea trovar me in le rolo del Conte.

Mirandolina- Forsan a causa de su pecunia?

Marquis- Eh dunque! Que re le pecunia! Io non tene alicun interesse re isto. Si io esseva un conte
assi ridicule como ille...

Mirandolina- Que vos facerea?

Marquis- Pro le diablo... io maritarea vos. [*Ille vade via*]

None Scena

Mirandolina, sol

Uh, que ille ha dicite! Su Excellentia Senior Marquis Ariditate me maritarea? Ma, si ille vole maritar me, il existe tamen un parve impedimento. Io non lo desidera. Io ama le *roast beef*, ma io non sape que facer con le fumo. Si io haveva maritate tote les qui lo me demandava, quanto multe maritos io jam haberea! Tote les qui habita in mi albergo se inamora de me, illes se fa galante, e multos propone me mesmo le matrimonio. E iste senior Cavallero, salvage como un urso, quanto brusco me ha tractate! Ille es le prime straniero, qui habita in mi albergo, qui non ha placer a tractar con me. Io non dice que totes debe subito inamorar se de me: ma per que contemner me in un tal maniera? Ecce

alique qui pone in ebullition mi bile. Il es un inimico del feminas, nonne? Esque ille non pote tolerar las? Povre demente! Probabilmente ille usque hodie non trovava un femina satis habile. Ma ille trovava un tal. E, qui sape, forsan ille ha jam trovate la. E, con iste seniores, io me senti provocate. Les qui perseque me, bentosto me enoia. Le nobilitate non es pro me. Le richessa, io lo ama, ma anque non lo ama. Io prefere que on admira, servi, aprecia me. Isto es mi fragilitate, e isto es le fragilitate de quasi tote le feminas. Io certo non desidera maritar me; io necessita nemo: io vive honestemente, e io gaude de mi libertate. Io tracta ben totos, ma io nunquam inamorava me de alicuno. Il me place de caricaturar iste amantes qui suffere de languor amorose, e io vole utilizar tote mi arte pro vincer, destruer e atterrar iste cordes barbare e dur, qui assere que illos es nostre inimicos. De nos, qui es le plus belle productio in le mundo, generate per le bon matre natura.

Decime Scena

Fabricio, e le altere

Fabricio- Ehi, patrona.

Mirandolina- Que eveni?

Fabricio- Iste estraniero, qui habita in le camera central, require nove drappos; ille affirma que los que esseva date es ordinari, e que ille non los vole.

Mirandolina- Io lo sape, io lo sape. Ille lo ha dicite anque a me, e io vole contentar le.

Fabricio- Multo ben. Veni con me, e dona me le drappos, e assi io potera apportar los a ille.

Mirandolina- Vade, io mesme los apportara a ille.

Fabricio- Esque vos mesme vole apportar los a ille?

Mirandolina- Si, io ipse.

Fabricio- Vero, iste estraniero interessa vos profundamente.

Mirandolina- Tote le estranieros interessa me. Vole ben interessar vos a vostre affaires.

Fabricio- (Ecce, io comprende. Nihil evenira. Illa me blandi, ma nihil evenira.)

Mirandolina- (Povre stupido! Ille ha pretensiones. Io vole lassar le alicun sperantias, a fin que ille servi me fidelmente.)

Fabricio- Le costumantia usque nunc esseva, que io servi le estranieros.

Mirandolina- Vos, con le estranieros, es un poco troppo aspere.

Fabricio- E vos es alique troppo affabile.

Mirandolina- Io sape lo que io face, e io non necessita correctiones.

Fabricio- Ben, ben, allora vole ben cercar un altere servitor.

Mirandolina- Per que, senior Fabricio? Esque io discontentava vos?

Fabricio- Esque vos memora lo que diceva vostre patre a nos ambes, tosto ante morir?

Mirandolina- Si: quando io volera maritar me, allora io recordara lo que diceva mi patre.

Fabricio- Ma mi cute es delicate, e alicun conductas io non los tolera.

Mirandolina- Ma que tu crede que io sia? Un palea flottante? Un demente? Io me surprinde de vos. Que pote io facer del estranieros qui passa de hic? Si io les tracta ben, io lo face solo pro mi interesses, afin que mi albergo acquire un bon fama. Io non necessita

presentes. Galanteros? Un es bastante, e ille non manca me; e io sape qui merita me, qui me conveni... E quando io volera maritar me... io me recordara de mi patre. E qui me habera servite ben, celle non potera planger re me. Io es un femina plen de gratitude. Io recognosce le meritosos... Ma on non comprende mi caractere. E ora, il basta, Fabricio. Vole ben comprender me, si vos pote. [*Illa vade via*]

Fabricio- Les qui pote comprender la es vermente capabile. Ora illa sembla voler me, ora illa sembla non plus voler me. Illa assere que illa non es un palea flottante, ma illa vole ager secundo su placer. Io non sape que dicer. Nos videra. Illa me place, io la ama, de bon grado io unirea mi interesses con le sues pro tote le vita. Ah! Io deberea clauder un oculo, pro evitar de reguardar alicue, alicun vices. Il es ver que le estranieros nunquam remane longemente, durante que illa remane semper. Io dunque ha alicun chance in plus. [*Ille vade via*]

Dece-prime Scena

Camera del Cavallero

Le Cavallero e su camerero

Camerero- Excellentia, on portava iste epistola.

Cavallero- Porta me le chocolate. [*Le camerero vade via*]

[*Le Cavallero aperi le epistola*].

*Siena, al prime de januario 1753. (Qui me scribe?) Horacio Aviditate. Carissime amico. Le profunde amicitia que liga me a vos, fa que io desira informar vos, que vostre retorno a vostre patria es necesse. Moreva le Conte Manna (Paupere Cavallero...! Io lo regretta). Ille lassava un unic filia, celibe, qui hereditara cento cinquanta mille scutos. Tote vostre amicos desidera que iste richessa veni a vos, ergo illes face toto lo que es possibile... Illes non debe laborar pro me, pois que io vole saper nihil re isto. Illes jam sape que io non desidera haber feminas qui perturba mi vita. E iste car amico, qui cognosce lo multo plus ben que le alteres, perturba me plus que toto [*Ille lacera le epistola*]. In que le cento cinquanta mille scutos interessa me? Usque io remanera sol, etiam un summa plus parve sera sufficiente. Un sposa pro me! Io prefererea un febre quartan.*

Dece-secunde Scena

Le Marquis, e le altero

Marquis- Amico, an io perturba vos si io remanera alicun tempore con vos?

Cavallero- Non, isto serea un honor pro me.

Marquis- Alminus inter me e vos nos potera tractar con alicun confidentia: mais celle Conte asino non es digne de remaner in nostre compania.

Cavallero- Car Marquis, pardona me; vole ben respectar le alteres, si vos vole que on anque respecta vos.

Marquis- Vos cognosce mi caractere. Io es gentil con omnes, mais io non pote tolerar celle.

Cavallero- Vos non pote tolerar le, pois que vos son rivales in amor? Vergonia! Un Cavallero de

vostre classe, qui se inamorava de un albergatrice! Un viro sage como vos, qui curre post un femina!

Marquis- Mi car Cavallero, illa charmava me.

Cavallero- Oh, dementias! Fragilitates! Non certo incantationes! Que significa le factio, que le feminas non es capabile de incantar me? Lor incantationes consiste in lor charmes, in lor flatterias, e celles qui remane lontan de illas, como io face, non risca incantamentos.

Marquis- E ben, il suffice! Isto es ora mi preoccupation, ora non: mais le qui me perturba hodie es mi fermero.

Cavallero- An ille faceva vos alicun fraude?

Marquis- Ille non ha accomplite un promissa.

Dece-tertie Scena

Le camerero con un tassa de chocolate, e le alteres

Cavallero- Io lo regretta pro vos... [*Al camerero*] Prepara subito un altere tassa.

Camerero- Il non ha plus un altere pro hodie, illustrissime.

Cavallero- Io debeva provisar me de novo. [*Al Marquis*] Si vos consenti acceptar isto...

Marquis- [*Ille prende le tassa, e comencia a biber le chocolate sin complimentos; ille continua con le parlar e con le biber*] Iste mi fermero, como io diceva vos... [*Ille bibe*]

Cavallero- (E io remanera sin chocolate).

Marquis- Ille promitteva mitter me per le messagero de posta normal [*Ille bibe*] vinti zechinos [*Ille bibe*].

Cavallero- (Ora veni le secunde attacco.)

Marquis- E... ille nihil me mitteva... [*Ille bibe*]

Cavallero- Ille mittera los un altere vice.

Marquis- Le factio es... le factio es... [*Ille fini le biber*] Ecce, tene. [*Ille da su tassa al camerero*] Le factio es que io trova me in un negotio delicate, e io non sape como io potera facer.

Cavallero- Plus o minus dece dies...

Marquis- Mais vos, qui es un Cavallero, sape, que significa accomplir un promissa. E io lo promitteva; e... per Baccho! Io percuterea con pugnus le celo.

Cavallero- Io regretta spectar vos in iste circumstantias. (Si io solo saperea come fuger de iste situation sin perder mi reputation!)

Marquis- An pro vos il esserea difficile de auxiliar me pro un periodo de octo dies?

Cavallero- Car Marquis, si io poteva, io vos complacerea de tote mi corde; si io los habeva, io los haberea jam proponite vos. Sed io justo ancor attende pecunia, e dunque io ha nihil.

Marquis- Vos non vole facer creder me que vos ha nihil, nonne?

Cavallero- Vole ben observar. Ecce mi tote richessa. Illo non attinge duo zechinos. [*Ille monstra un zechino e alicun monetas*]

Marquis- Isto es un zechino de auro.

Cavallero- Si, e illo es le ultime. Postea, io habera plus nihil.

Marquis- Presta me cello. Intertanto io probara...

Cavallero- Sed ego...

Marquis- Que vos time? Io lo redonara vos.

Cavallero- Io non sape plus que dicer. Cape lo.

Marquis- Ora io debe curre al negotio urgente... Amico, adeo momentaneemente. Nos revidera nos pro le lunch. [*Ille cape le zechino, e vade via*]

Dece-quarte Scena

Le Cavallero, sol

Multo ben! Le senior Maquis voleva furer me vinti zechinos, sed se contentava con un. In fin, io non time perder un zechino, e si ille non lo me retornara, ille certo non me enoiara plus. Io plus regretta le facto que ille ha bibite mi chocolate. Quanto indiscrete! E ancor «Io es un nobile. Io es un Cavallero». Oh super-ben educate Cavallero!

Dece-quinte Scena

Mirandolina, con le drappos, e le altere

Mirandolina- [*Entra con alicun timor*] Esque vos permette, Excellentia?

Cavallero- [*Asperemente*] Que vole vos?

Mirandolina- [*Illa veni un poco in avante*] Ecce drappos de qualitate melior.

Cavallero- Ben, vole ben lassar los hic. [*Ille indica a un tabula*]

Mirandolina- Io implora vos, digna vos alminus de reguardar los, esque illos corresponde a vostre gustos.

Cavallero- Como illos son?

Mirandolina- [*Illa veni semper plus in avante*] Le drappos es de fin tela linose de Francia⁷.

Cavallero- Fin tela linose de Francia?

Mirandolina- Si, senior, a dece paulos cata tensa⁸. Vole ben observar los.

Cavallero- Io non requireva assi multo. Il me sufficeva reciper alique de melior qualitate in comparation a lo que io recipeva antea.

Mirandolina- Io preparava iste drappos pro personas de alte classe; pro les qui sape apreciar los. E dunque, illustrissimo, io los da vos, pois que vos es tal; a un altero io donarea nihil simile.

Cavallero- *Pois que vos es tal!* Un complimento costumal.

Mirandolina- Vole ben observar le telas de tabula.

Cavallero- Oh! Iste telas de Flandria, si on lava los, illos perde su alte qualitates. Il existe nulle ration de macular los pro me.

Mirandolina- Pro un cavallero de vostre classe, io non reguarda iste detallios. Io ha plure tal

⁷ Rensa.

⁸ Braccio.

drappetos, e io gardara totes pro vos, excellentissime senior.

Cavallero- (On non pote tamen negar que iste femina crea gratitude.)

Mirandolina- (Ille ha un visage vermente salvage; on comprende bentosto que le feminas non le place.)

Cavallero- Da le drappos a mi camerero, o lassa los ubi il es possibile, in un angulo. Il non existe ration de enoiar vos plus longe.

Mirandolina- Oh, io nunquam es enoiate quando io servi cavalleros de tanto alte classe.

Cavallero- Ben, ben, a me manca plus nihil. (Illa desira flattar me. Feminas! Illas es ubique le mesme.)

Mirandolina- Io ponera los apud le lecto.

Cavallero- [*Seriosamente*] Si, ubi vos vole.

Mirandolina- [*Illa vade a reponer le drappos*] (Oh! Il es dur. Io time, que io non habera successo.)

Cavallero- (Le stupidos aude iste belle parolas, crede a la qui los pronuntia, e cade.)

Mirandolina- [*Illa veni de novo, sin le drappos*] E pro le dinar, que vos desidera?

Cavallero- Io edera lo que vos me proponera.

Mirandolina- Ma io desidera cognoscer vostre preferentias. Si vos considera alique melior que alique altere, vole ben dicer lo a me liberamente.

Cavallero- Si io desiderara alique special, io lo dicera a mi servitor.

Mirandolina- Ma in celle affaires le viros non ha le attention e le patientia, que nos feminas ha. Si vos prefere alicun saucetta, alicun gluttonias, sia assi affabile de lo dicer a me.

Cavallero- Io regratia vos; sed non mesmo per iste maniera vos succedera a facer a me lo que vos faceva al Conte e al Marquis.

Mirandolina- Que vos dice re le fragilitate de iste duo Cavalleros? Illes veni a mi albergo pro habitar, e pretende de galantear con le albergatrice. Nos ha ben altere cosas in nostre capite, que ascoltar lor commatrages. Nos prova certo de esser attentive a nostre interesses: si on dice les parolas affabile, le causa es que nos non vole discontentar les. E ancor, si io vide que illes senti se flattate, e se face illusiones, io ride como un demente.

Cavallero- Multo ben! Vostre sinceritate me place.

Mirandolina- Oh! Mi sol qualitate es le sinceritate.

Cavallero- Tamen, con les qui galantea a vos, vos sape ben finger.

Mirandolina- Io finger? Deo volera ben proteger me! Questiona un vice celle duo seniores qui galantea a me, esque io nunquam dava les alique signo de affection. Esque io alicun vice ludeva con les in un maniera tal que illes poteva in fundo expectar alco de me. Io non les tractava mal, pois que mi interesses es contrarie, ma nihil ulterior. Celle viros sin masculinitate io abomina. Si: io abomina anque le feminas, qui face le corte al viros. Esque vos vide? Io non es plus un puera. Io jam ha alicun annos de etate. Io non es belle, ma io jam ha habite propositiones de matrimonio; tamen, io nunquam voleva maritar me, pois que io ama infinitemente mi libertate.

Cavallero- Oh si, le libertate es un grande thesauro.

Mirandolina- E multos perde lo stupidemente.

Cavallero- Io comprehende ben, lo que io face. Lontan de me alique simile.

Mirandolina- Esque vos ha un muliere, Excellentia?

Cavallero- Le celo volera ben conservar me libere. Io non vole feminas.

Mirandolina- Benissimo. Le celo vole ben conservar vos semper tal. Le feminas, senior,... il basta: io non ha le directo de parlar mal re illas.

Cavallero- Vero, vos es le prime femina, que io audiva parlar in un maniera tal.

Mirandolina- Io debe confiter que nos albergatrices vide e audi multe cosas; e io comprende vermente le viros qui time nostre sexo.

Cavallero- (Ecce un femina ben estranie!)

Mirandolina- [*Illa finge de voler vader via*] Con le permission de vostre illustrissime Excellentia.

Cavallero- An vos hasta vader via?

Mirandolina- Io non volerea semblar indiscrete.

Cavallero- Non, vos me face placer. Vos me amusa.

Mirandolina- Esque vos vide, senior? Le mesme cosas io face con le alteros. Io remane semper brevemente con illos: io es un poco alegre, dice burlettas pro amuser les, e illes immediatamente crede... vos me comprende, e illes recita subito le rolo del inamoratos.

Cavallero- Isto eveni pois que vos tracta totes agradabilemente.

Mirandolina- [*Con un reverentia*] Troppo agradabilmente, Excellentia.

Cavallero- E illes se inamora.

Mirandolina- Ma como illes es fragile! Tanto subito inamorar se de un femina!

Cavallero- Isto io nunquam poteva comprehender.

Mirandolina- Belle fortia! Belle virilitate!

Cavallero- Debilitate! Miserias human!

Mirandolina- Assi pensa le viros ver. Senior Cavallero, da me vostre mano.

Cavallero- Pro que vos vole que io vos dona mi mano?

Mirandolina- Io preca vos: face me le honor de dar me vostre mano: observa: le mies es pur.

Cavallero- Ecce mi mano.

Mirandolina- Ecce le prime vice que io ha le honor de tener le mano de viro qui pensa vermente in maniera viril.

Cavallero- Eh ben, nunc il suffice. [*Ille reprendo su mano*]

Mirandolina- Ecce. Si io habeva prendite le mano de un de celle duo seniores sin senso commun, illes haberea credite que io suspira de amor pro ille. Illes haberea habite un syncope. Non mesmo in cambio del auro de tote le mundo io haberea permittite a illes un libertate honeste. Illes non sape viver. O sia bendicite le colloquio libere! sin ligamentos, sin intentiones celate, sin tanto multe ridicule stultitias. Vostre Excellentia volera ben pardonar me pro mi impertinentia. Ubique io potera servir vos, commanda con autoritate, e io habera pro vos un tal attention que io nunquam habeva pro alicun altere persona in le mundo.

Cavallero- Pro que vos me tracta in un maniera assi partial?

Mirandolina- Pois que, ultra vostre merito, ultra vostre classe social, io es al minus certe, que con vos io pote tractar liberemente, sin le suspecto que vos vole abusar de mi

affabilitate, e que vos tenera me como servitrice, sin turmentar me per pretensiones ridicule, per affectos caricatural.

Cavallero- (Illa ha alique extravagante, que io non comprende!)

Mirandolina- (Le salvage poco a poco devenira domestic.)

Cavallero- Eh ben, si vos debe occupar vos re vostre labores, non resta solmente pro me.

Mirandolina- Si senior, io vade a laborar super mi affaires domestic. Illos es mi amores, mi divertimentos. Si vos desidera alique, io mittera le servitor.

Cavallero- Ben... Si alique vices etiam vos venira, io vos videra con gaudio.

Mirandolina- In veritate, io nunquam entra in le cameras del hospites, ma alicun vices, in le vostre, io venira.

Cavallero- In le mie... sed per que?

Mirandolina- Pro que, vostre Excellentia, vos place a me multissimo.

Cavallero- An io vos place?

Mirandolina- Vos place a me, pois que vos non es un de celle viros feminin, pois que vos non es un de celles qui se inamora. (Mi naso potera cader si ante deman ille non sera inamorate de me) [*Illa vade via*].

Dece-sexte Scena

Le Cavallero, sol

Eh! Io sape lo que io debe facer. Con le feminas? Melio lontan. Ista poterea esser un de cellas qui sapera facer cader me plus facilmente que alteras. Iste amor del veritate, iste capacitate de eloquio, es qualitates pauco commun. Illa ha alique io-non-sape-que extraordinari. Sed non pro cello io permittera que io cade amorese de illa. Pro amuser me un pauco, io remanerea plus de bon grado con illa que con un altere. Sed pro inamorar me? Pro perder mi libertate? Io non vide un periculo. Demente, demente son celles qui se inamora del feminas. [*Ille vade via*]

Dece-septime Scena

Un altere camera del Albergo

Hortensia, Dejanira, Fabricio

Fabricio- Vole ben entrar hic, illustrissime senioras. Observa le camera. Iste es pro dormir, celle pro mangiar, reciper, o utilizar como vos prefere.

Hortensia- Ben ben. An vos es le patron o le servitor?

Fabricio- Servitor, a vostre commandos, Excellentia.

Dejanira- [*A voce basse, a Hortensia, ridente*] (Ille nos nomina excellentias.)

Hortensia- (Nos debe sequer le joco.) Servitor!

Fabricio- Commanda, vostre Excellentia.

Hortensia- Vole ben dicer al patron, que ille veni hic, pois que nos vole discuter con ille re le hospitation.

Fabricio- Venira le patrona: a vostre commandos. (Qui es dunque iste duo senioras toto sol?
Secundo le aspecto, e secundo le vestimentos, illas sembla damas.) [*Ille vade via*]

Dece-octave Scena

Dejanira e Hortensia

Dejanira- Ille nos appella excellentias. Ille crede que nos es duo damas.

Hortensia- Ben, assi ille nos tractara melio.

Dejanira- Mais ille facera precios plus alte.

Hortensia- Eh, re le facturas, ille debera tractar con me. Jam de multe annos io viagia per le mundo.

Dejanira- Io non desidera que pro celle titulos nos entrara in alique imbrolio.

Hortensia- Car amica, a vos manca un pouco de acutessa de spirito. Duo comediantes, costumate a recitar super le scena le rolos de contessas, de marquisas e de princessas, habera difficultates a assumer un rolo ben precise in un albergo?

Dejanira- Mais nostre cameradas arrivara, e illas tollera via nostre mascas coram omnes.

Hortensia- Hodie illes non pote trovar se in Florentia. Le viage de Pisa usque hic per barca require al minus tres dies.

Dejanira- Qual idea stulte! Arrivar per barca!

Hortensia- Pro mancantia de alique cosettas auree. Il es jam remarcabile que nos succedeva arrivar usque hic per un carrossa cabriolet.

Dejanira- Celle representation non previdite esseva un ver successo.

Hortensia- Si, mais on debe iste profito solo a mi bravura.

Dece-none Scena

Fabricio, e le alteras

Fabricio- Le patrona venira subito pro reverentiar vos.

Hortensia- Benissimo.

Fabricio- E io preca vos, de voler ben commandar me lo que vos necessita. Io jam serviva altere damas: il sera pro me un honor servir anque vostre Excellentias con le maxime attention.

Hortensia- Secundo nostre necessitates nos certo utilisara vostre servicios.

Dejanira- (Hortensia recita iste rolo in un maniera vermente admirabile.)

Fabricio- Intertanto, io preca vostre Excellentias, de voler ben dicer a me vostre illustrissime nomines, pro inscriber los in le registro. [*Prende un tintiera e un libretto*]

Dejanira- (Ora nos attinge le puncto dolente.)

Hortensia- Per que io debe dicer vos mi nomine?

Fabricio- Nos albergatores es obligate de tener le registro con le nomine, le familia, le origine e le classe de tote le estranieros qui accede a iste albergo. E si nos non lo face, guai a nos.

Dejanira- [*A basse voce, a Hortensia*] (Amica, le titulos cadeva in le aqua.)

Hortensia- Multes dona anque nomines false.

Fabricio- A iste reguardo, io inscribe le nomines que on me dicta, e io non face inquestas plus detaliate.

H- Eh ben, scribe. Baronessa Hortensia del Collina, de Palermo.

Fabricio- (Sicilian, nonne? Sanguine calide). [*Durante que ille scribe*]. [*A Dejanira*] E vos, Excellentia?

Dejanira- Ah, io... (Io non sape que dicer.)

Hortensia- Ora ben, contessa Dejanira, vole ben dictar vostre nomine.

Fabricio- [*A Dejanira*] Io preca vos humilemente.

Dejanira- [*A Fabricio*] Vos jam lo audiva, nonne?

Fabricio- [*Ille scribe*] «Sue Excellentia seniora contessa Dejanira...» E le nomine de vostre familia?

Dejanira- [*A Fabricio*] Anque le nomine del familia?

Hortensia- [*A Fabricio*] Si, del Sol, de Roma.

Fabricio- Ecce, toto es facite. Vole ben pardonar iste enoio. Ora veni le patrona. (Io presentiva que il se tracta de duo damas. Io spera que io profitara un poco. Le gratificationes non mancara.) [*Ille vade via*]

Dejanira- Humilissime servitrice de seniora Baronessa.

Hortensia- Contessa, io me inclina ante vos. [*Illas burla se reciprocamente*]

Dejanira- Qual bon chance me propone le fortuna extraordinari de poner ante vostre pedes mi plus profunde respectu?

Hortensia- Ex le fonte de vostre corde pote irrorar solo torrentes de fortuna.

Vintesimo Scena

Mirandolina, e le alteras

Dejanira- [*A Hortensia, con affectation*] Mi dama, vos flatta me.

Hortensia- [*Illa face le mesmo*] Contessa, Vostre virtute meritarea multo plus.

Mirandolina- [*Lateralmente*] (O quanto ceremoniose es iste duo damas!)

Dejanira- (O quanto io desiderarea rider!)

Hortensia- [*A basse voce, a Dejanira*] Vamos tacer: ecce le patrona.

Mirandolina- Io me inclina ante iste damas.

Hortensia- Bon die, juvenetta.

Dejanira- [*A Mirandolina*] Seniora patrona, io face le reverentia.

Hortensia- Ehi! [*Illa face gestos a Dejanira, a fin que illa se contene*]

Mirandolina- [*A Hortensia*] Vole ben permettre, que io basia vostre mano.

Hortensia- Vos me obliga al gratitude. [*Illa da su mano*]

Dejanira- [*Illa ride con se mesme*]

Mirandolina- Anque le vostre, Excellentia. [*Illa quere le mano de Dejanira*]

Dejanira- Eh, il non es troppo importante...

Hortensia- Eh ben, accepta le gentilezza de iste juvenetta. Dona la vostre mano.

Mirandolina- Io preca vos.

Dejanira- Tene. [*Illa la da le mano, e se pone a rider*]

Mirandolina- Vos ride, nonne, Excellentia? Per que?

Hortensia- Nostre car Contessa! Illa ride re me. Io diceva un stultessa que la faceva rider.

Mirandolina (Io sponde que il non se tracta de duo damas. Si illas esseva damas, illas non serea toto sol.)

Hortensia- [*A Mirandolina*] Re le albergation, il sera necesse de discuter postea.

Mirandolina- Ma...! Esque vos es sol? Esque vos ha ni cavalleros, ni servitores, esque vos ha nemo?

Hortensia- Mi sposo, le Baron...

Dejanira- [*Ride a voce alte*]

Mirandolina- [*A Dejanira*] Per que vos ride, seniora?

Hortensia- Eh ben, per que vos ride?

Dejanira- Io ride del Baron vostre sposo.

Hortensia- Si, ille es un cavallero jocose; ille narra semper facetias; ben tosto il arrivara con le Conte Horacio, sposo del Contessa.

Dejanira- [*Illa face esfortios pro evitar de rider*]

Mirandolina- [*A Dejanira*] Esque anque le senior Conte vos face rider?

Hortensia- Eh ben, dunque, Contessa, conduce vos in un maniera plus digne.

Mirandolina- Car senioras, vamos parlar secundo le veritate. Nos es sol, nemo nos ascolta. Celle contato, celle baronato, non serea forsan...

Hortensia- Que vos vole insinuar? An vos vole dubitar re nostre nobilitate?

Mirandolina- Pardona me, Excellentia, non acalida vos troppo, pois que vos facera rider le seniora Contessa.

Dejanira- E ben, con que scopo continuar?

Hortensia- [*Illa la menacia*] Contessa, contessa!

Mirandolina- [*A Dejanira*] Io sape lo que vos voleva dicer, Excellentia.

Dejanira- Si vos devinara, io vos estimara multissimo.

Mirandolina- Vos voleva dicer: Per que ancor finger que nos es duo damas, quando nos es simplice pedones? Si, nonne?

Dejanira- [*A Mirandolina*] Si, es assi, an vos cognosce nos?

Hortensia- Un actrice ben capabile! Illa esseva capabile non mesmo de recitar un caractere.

Dejanira- Extra le scena, io non es capabile de finger.

Mirandolina- Ben, seniora Baronessa; vostre facetiositate me place. Io lauda vostre sinceritate.

Hortensia- Alicun vices nos nos amusa un pauc in tal maniera.

Mirandolina- E io apprecia multissimo le facetioses. Remane in mi albergo: vos remanera con vostre grado. Ma si casualmente veniva gente de alte classes, allora io preca vos que vos

cede me vostre cameras. Io tamen ponera a vostre disposition confortabilissime camerettas.

Dejanira- Si, con placer.

Hortensia- Mais io, quando io expende mi pecunia, desidera esser servite como un dama, e io me trova in iste appartamento, e io non vadera foras.

Mirandolina- Eh ben, seniora Baronessa, sia gentil... Oh! Ecce un Cavallero qui habita in iste albergo. Quando ille vide feminas, ille semper jecta se in avante.

Hortensia- An il es ric?

Mirandolina- Io non me interessa de su financias.

Vinti-prime Scena

Le Marquis, e le alteras

Marquis- An vos permette? An io pote venir intra?

Hortensia- A mi opinion, vos pote entrar.

Marquis- Humile servitor de vostre Excellentias.

Dejanira- Humilissime servitrice vostre.

Hortensia- Io face un respectose reverentia.

Marquis- [*A Mirandolina*] An illas es estranieras?

Mirandolina- Si, Excellentia. Illas veniva a honorar mi albergo.

Hortensia- (Ille es un Excellentia! Sancte celo!)

Dejanira- (Nunc Hortensia le postulara solo pro se.)

Marquis- [*A Mirandolina*] E qui es celle senioras?

Mirandolina- Ecce le seniora Baronessa Hortensia del Collina, e le Contessa Dejanira del Sol.

Marquis- O gentilissime damas!

Hortensia- E qui es vos, senior?

Marquis- Io es le Marquis de Forlipopoli.

Dejanira- (Le albergatrice vole continuar le comedia.)

Hortensia- Io es felice de haber le honor de cognoscer un Cavallero assi affabile.

Marquis- Secundo mi poter, io vos servira, il suffice de commandar. Io es contente que vos habitara in iste albergo. Vos trovava hic un patrona multo affabile.

Mirandolina- Iste Cavallero es troppo bon. Ille me honora con su protection.

Marquis- Si, certo. Io la protege, e protege omnes qui habita in iste albergo; si vos necessita alicun cosa, il suffice de commandar.

Hortensia- Secundo nostre necessitates, io utilisara vostre propositiones cortese.

Marquis- Etiam vos, seniora Contessa, face capital ex me.

Dejanira- Io potera sentir me felice, si io habera le alte honor de esser nominate inter vostre humilissime servitrices.

Mirandolina- [*A Hortensia*] (Ecce un typic expression de comedia.)

Hortensia- [*A Mirandolina*] (Le titulo de Contessa la poneva in suggestion.)

[*Le Marquis trahe ex su tasca un bel pannelto de seta, que ille desplica, e con que ille finge siccar su fronte.*]

Mirandolina- Un bellissime pannelto de tasca, senior Marquis.

Marquis- [*A Mirandolina*] Ah! Que vos me dice re isto? Illo es belle, nonne? Io ha gustos delicate, nonne?

Mirandolina- Certo vos ha gustos delicate.

Marquis- [*A Hortensia*] An vos jam videva alteros similemente belle?

Hortensia- Illo es extraordinari. Io nunquam videva un simile. (Si ille me faceva un presente, io consentirea acceptar.)

Marquis- [*A Dejanira*] Illo veni de London.

Dejanira- Illo es vermente belle, illo me place multo.

Marquis- An io dunque ha gustos delicate?

Dejanira- (Mais ille non dice: illo es a vostre disposition.)

Marquis- Io sponde que le Conte non es capace de expender. Ille jecta via su pecunia, e nunquam eme galanterias de bon gusto.

Mirandolina- Nostre senior Marquis cognosce, distingue, sape, vide, comprende.

Marquis- [*Plica con attention le pannelto*] On debe plicar lo con attention, a fin que illo non se ruina. On debe occupar se con amor de iste objectos. Tene. [*Ille lo propone a Mirandolina*]

Mirandolina- Esque io debe portar lo in vostre camera?

Marquis- Non, pone lo in vostre camera.

Mirandolina- Pro que... in le mie?

Marquis- Pois que... io vos face assi un presente.

Mirandolina- Oh, Excellentia, pardona me....

Marquis- Assi il es ben. Io lo dona vos.

Mirandolina- Ma io non vole...

Marquis- Non pone me in cholera, io preca vos.

Mirandolina- Oh, a reguardo de isto, senior Marquis sape, que io non vole poner in cholera nemo. Per que vos non irrita vos, io conservara lo.

Dejanira [*A Hortensia*] (Oh, qual belle burla!)

Hortensia- [*A Dejanira*] (E on critica le actrices!)

Marquis- [*A Hortensia*] Ah! que dice vos? Io donava un tal pannelto de tasca a mi patrona in le albergo.

Hortensia- Vos es un Cavallero generose.

Marquis- Semper tal.

Mirandolina- (Isto es le prime presente que ille me faceva; e io non sape unde veni iste pannelto.)

Dejanira- Senior Marquis, an on trova iste panneltos in Florentia? Io desiderarea haber un simile.

Marquis- Simile a isto, il essera difficilissime. Mais io essayara.

Mirandolina- (Benissimo, Contessa!)

Hortensia- Senior Marquis, an vos, qui cognosce multos in iste citate, pote mitter a me un scarpero capabile, pois que io necessita scarpas.

Marquis- Si, io mittera vos le mie.

Mirandolina- (Celle duo adhere a ille, ma ille non ha mesmo le umbra de un centimo.)

Dejanira- Vole ben favorar nos con venir a dinar con nos.

Mirandolina- Si, con delecto (Ehi, Mirandolina, io preca vos de non esser jelose, io es vostre, vos jam lo sape.)

Mirandolina- [*Al Marquis*] (Face tranquillemente: io es contente que vos amusa vos.)

Hortensia- Vos sera nostre collocutor.

Dejanira- Nos cognosce nemo. Nos ha vermente solo vos.

Marquis- O mi car damettas! Io sera vostre cordialissime servitor.

Vinti-secunde Scena

Le Conte, e le alteres

Conte- Mirandolina, io vos cercava.

Mirandolina- Ecce, io es hic, con iste damas.

Conte- Damas? Io face un humile reverentia.

Hortensia- Servitrice vostre [*A basse voce, a Dejanira*] (Celle es un nobile ancora plus plen de pecunia que le prime.)

Dejanira- [*A basse voce, a Hortensia*] (Mais io non es habile a suger.)

Marquis- [*A Mirandolina*] (Ehi, vole ben monstrar le pannelto de tasca al Conte.)

Mirandolina- Admira, senior Conte, qual belle presente me faceva le senior Marquis! [*Illa monstra le pannelto al Conte*]

Marquis- Eh, nihil, nihil. Bagatellas. Repone lo, io non desidera que vos narra re isto. On non debe saper lo que io face.

Mirandolina- (On non debe saper, ma ille me dice que io vole ben monstrar lo! Le orgolio contrasta con le paupertate.)

Conte- [*A Mirandolina*] Con le permission de iste damas, io desidera dicer vos alicun parolas.

Mirandolina- Vole ben parlar liberemente.

Marquis. [*A Mirandolina*] Vos ruinara le pannelto, si vos lo tene assi in le tasca.

Mirandolina- Eh, io lo ponera in le watta, a fin que illo non se defecta.

Conte- [*A Mirandolina*] Observa iste parve joiel de diamante.

Mirandolina- Bellissime.

Conte- Illo es simile al pendentas que io dava vos como presente.

[*Hortensia e Dejanira observa, e parla a basse voce inter se*]

Mirandolina- Certo illo es simile, ma illo es ancor plus belle.

Marquis- (Sia maledicte le Conte, su diamantes, su pecunia e le diablo volera ben prender le con se!)

Conte- [*A Mirandolina*] Eh ben, afin que vos possede un ornamento que los acompania, io dona a vos iste joiel como presente.

Mirandolina- Io absolutamente non lo accepta.

Conte- Vos non volera esser desagradabile con me.

Mirandolina- Oh, desagradabile io esseva nunquam. Pro non cholerisar vos, io lo acceptara.

[*Hortensia e Dejanira parla inter se como dicite supra, observante le generositate del Conte*]

Mirandolina- Ah, que vos opina, senior Marquis? Iste joiel es elegante, nonne?

Marquis- In su sorta, le pannelto de tasca es de melior gusto.

Conte- Si, sed inter iste duo sortas il existe un grande distantia.

Marquis- Bellissimo! Fanfaronar publicamente re un grande expensa.

Conte- Si, si, vos face semper presentes in secreto.

Mirandolina- (Io pote hic asserer ora, que inter le duo querelantes, le tertie gaude.)

Marquis- E assi, mi damettas, hodie io dinara con vos.

Hortensia- [*Al Conte*] E iste altere senior, qui es ille?

Conte- Io es le conte de Albaflorita, a vostre servicio.

Dejanira- Al celo! Un familia famose, que io cognosce. [*Anque illa veni a proximo del Conte*]

Conte- [*A Dejanira*] A vostre commandos.

Hortensia- [*Al Conte*] An vos habita hic?

Conte- Si, seniora.

Dejanira- [*Al Conte*] An vos remanera longe?

Conte- Io crede que si.

Marquis- Senioras mie, vos forsan es fatigate de star hic. An vos desidera que io seque vos in vostre camera?

Hortensia- [*Con contempto*] Gratias multe... De ubi vos veni, senior Conte?

Conte- De Napoli.

Hortensia- Oh, nos es semi-compatriotas. Io veni de Palermo.

Dejanira- E io de Roma, mais io esseva in Napoli, e precisamente pro un affaire que io voleva discuter con un Cavallero napolitan.

Conte- A vostre servicio, senioras. An vos es sol? Nulle viro accompania vos?

Marquis- Io es con illas, senior; e illas non necessita vos.

Hortensia- Nos es sol, senior Conte. Plus tarde nos narrara a vos le causa.

Conte- Mirandolina.

Mirandolina- Senior.

Conte- Prepara in mi camera le tabula pro tres personas. [*A Hortensia e a Dejanira*] An vos consentira favorar me per vostre presentia?

Hortensia- Nos accepta vostre affabilitate.

Marquis- Sed ego jam esseva invitate per iste duo damas.

Conte- Illas es libere de ager secundo su preferentias, mais mi tabula es parve, e il non ha placia

pro plus que tres personas.

Marquis- Io volerea vider aliquo tal...!

Hortensia- Nos vole bentosto vader, senior Conte. Senior Marquis favorara nos un altere vice.
[*Illa vade via*]

Dejanira- Senior Marquis, si vos trova le pannelto de tasca, io recomanda me a vos... [*Illa vade via*]

Marquis- Conte, Conte, io habera mi vindicantia.

Conte- Per que vos plange?

Marquis- Io es un nobile, e on non tracta me assi. Il suffice... Cella vole un pannelto de tasca? Un tal pannelto? Cella habera nihil. Mirandolina, conserva lo ben. Tal panneltos on non trova plus. Diamantes on ben trova, mais tal panneltos on non trova plus. [*Ille vade via*]

Mirandolina- (Oh, qual pure demente!)

Conte- Car Mirandolina, an vos causa aliquo dolor le facto que io servira iste duo damas?

Mirandolina- Certo non, senior.

Conte- Isto, ego lo face pro vos. Io lo face pro inaltiar le lucro e le numero del hospites del albergo; del resto, io es vostre, mi corde es vostre, e vostre es mi richessas, super que vos pote disponer liberemente, pois que io da vos le directo. [*Ille vade via*]

Vinti-tertia Scena

Mirandolina, sol

Non mesmo per su richessas, e per tote su presentes, ille potera facer inamorar me de ille; e multo minus habera successo le Marquis, con su ridicule protection. Si io vermente volerea glutinar me a un ex le duo, io certo prefererea le qui expende plus. Ma io desidera ni le prime, ni le secunde. Io prova facer inamorar a me le Cavallero de Ripafracta, e io renuntiarea a iste placer mesmo non per un joiel duo vices plus preciose. Io essayara; io non sape si io habera le capacitate que monstra celle duo brave actrices, ma io essayara. Le Conte e le Marquis, durante que illes amusa se con cellas, me lassara tranquille, e io potera confortabilemente tractar con le Cavallero. Esque il es possibile, que ille non cederà? Qui es ille qui pote resister a un femina, quando ille la lassa le tempore necesse pro utilizar su proprie arte? Qui fuge, non pote timer un défaite, ma qui halta, qui ascolta, e trova placer, debe, tosto o tarde, a su dispecto, cader in le trappa.
[*Illa vade via*]

Secunde Acto

Prime Scena

Le camera del Cavallero, con un tabula apparate pro le dinar, e con sedias

Le Cavallero, su camerero, pois Fabricio.

Le Cavallero deambula con un libro. Fabricio pone le suppa super le tabula.

Fabricio- [*Al camerero*] Vole ben dicer a vostre patron que, si ille ha le gentillessa de venir a tabula, le suppa es apparate.

Camerero- [*A Fabricio*] Vos ipse pote annunciar lo a ille.

Fabricio- Ille es un tal excentric, que io non parla de gusto con ille.

Camerero- Ma ille non es mal. Su excentricitate limita se in non tolerar le feminas. Alteremente, con le viros, ille es multo affabile.

Fabricio- (Esque ille non pote tolerar le feminas? Povre demente! Ille non cognosce le aspecto belle del vita.) [*Ille vade via*]

Camerero- Estimativissimo, si vos commanda, toto es super le tabula.

[*Le Cavallero repone su libro, e se sede al tabula*]

Cavallero- [*Al camerero, durante que ille mangia*] Il me pare, que iste matino on dina plus tosto que communemente.

[*Le camerero se trova retro le sedia del Cavallero, con le platto sub le brachio*]

Camerero- On serviva iste camera ante tote le alteres. Le senior Conte de Albaflorita ruitava, pois que ille vole que on servi le como prime, ma le patrona voleva que in prime loco on disponeva vostre tabula.

Cavallero- Io es grate a cella pro le attention que illa me monstra.

Camerero- Illa es un femina multo ben educate, Excellentia. In tote le locos que io ha cognoscite, io nunquam videva un femina plus polite que illa.

Cavallero- [*Ille torna se un pauco de retro*] Illa te place, nonne?

Camerero- Si io poteva non facer un torto a mi patron, io desiderarea devenir servitor de Mirandolina.

Cavallero- Paupere stulto! Que vos vole que illa face de vos? [*Ille da le un platto, e le camerero le dona un platto nove*]

Servitor- Un femina de tal typo, io volerea servir la como un parve can. [*Ille vade cercar un altere platto*]

Cavallero- Pro Baccho! Illa incanta cata uno. Il serea ridicule si illa incantava anque me. E ben, deman io partira verso Livorno. Illa pote probar hodie, si illa vole, sed illa se certificara, que io non es assi fragile. Il serea un miraculo, de superar mi antipathia contra le feminas!

Secunde Scena

Le Camerero, con le carne bullite e un altere platto, e le altere

Servitor- Le patrona dice que si le gallino non vos place, illa mittera un columbo.

Cavallero- Toto me place. E que es isto?

Servitor- Le patrona diceva que io debe informar la, esque a vostre Excellentia placeva iste sauce, que illa preparava con su proprie manos.

Cavallero- Isto me face esser semper plus plen de gratitudo. [*Ille degusta lo*] Illo ha un gusto exceptionalmente agradabile. Dice la, que illo me placeva multissimo, e que ego la regratia.

Servitor- Io la informara, Excellentia.

Cavallero- Va tosto a informar la.

Camerero- Tosto? (O miraculo! Ille mitte un gratulation a un femina!) [*Ille vade via*]

Cavallero- Iste sauce es extraordinari. Nunquam io degustava un plus bon. [*Ille es mangiante*] Certo, si Mirandolina face semper assi, illa habera semper hospites. Bon victo, belle drappos. E pois, on non pote asserer, que illa non es gentil: sed lo que io preferi in illa, es su sinceritate. Si: iste sinceritate es vermente un belle qualitate! Per que io non sape tolerar le feminas? Pois que illas semper finge, menti, flatta. Sed su belle sinceritate...

Tertie Scena

Le camerero, e le altero

Camerero- Illa regratia vostre Excellentia pro le gentilessa de agradar su parve artes coquinari.

Cavallero- Benissimo, homine plen de cerimonias, benissimo.

Camerero- Ora illa vade preparante per su manos ipse un altere nutrimento; ma io non sape informar vos re que illo es.

Cavallero- Illa vade preparante?

Camerero- Si, senior.

Cavallero- Da a me aliquo pro biber.

Camerero- Io vos servi ben tosto. [*Ille vade prender aliquo pro biber*]

Cavallero- E ben, a illa il sera necesse recipocar generosamente. Illa es troppo obligante; il sera oportun pagar le duplo, sed etiam partir via ben tosto.

[*Le camerero le propone un bicario*]

Cavallero- An le Conte vadeva a mangiar? [*Ille bibe*]

Camerero- Si, Excellentia, justo in iste momento. Nunc ille ha un incontro. Con ille son a tabula duo damas.

Cavallero- Duo damas? Qui son illas?

Camerero- Illas veniva al albergo solo ante poc horas. Io non sape qui illas es.

Cavallero- An le Conte cognosceva las antea?

Camerero- Io crede que non, ma tosto post le arrivo ille invitava las a su tabula.

Cavallero- Qual fragilitate! Apena ille vide duo feminas, ille se aglutina. E illas accipe lo. E solo le celo sape qui illas son! Sed, si illas son assi, o si ben alteremente, illas son feminas, e cello es sufficiente. Le conte certo se ruinara. Dice me: an etiam le Marquis veniva a tabula?

Camerero- Ille partiva, e non tornava jam.

Cavallero- Super le tabula. [*Ille face cambiar le platto*]

Camerero- A vostre commandos.

Cavallero- A tabula, con duo feminas! Un compania vermente belle! Con lor grimasses, io perderea le appetito.

Quarte Scena

Mirandolina con le platto in su mano, le camerero, e le altero

Mirandolina- Esque io pote entrar?

Cavallero- Qui es ibi?

Camerero- A vostre servicio.

Cavallero- Libera la de iste platto.

Mirandolina- Pardona. Vole ben permitter que io ha le honor de poner lo super vostre tabula per mi proprie manos. [*Illa pone le nutrimento super le tabula*]

Cavallero- Cello non es vostre labor.

Mirandolina- Oh, senior, qui es io? Forsan un seniora? Io es solo le servitrice de les qui me favora con venir a habitar in mi albergo.

Cavallero- (Qual humilitate!)

Mirandolina- In veritate, io non hesitarea servir totos a tabula, ma io non lo face pro alicun rationes: io non sape, esque vos me comprende. Verso vos, per contra, io veni sin reproches de conscientia, con sinceritate.

Cavallero- Gratias cordial. Que nutrimento es isto?

Mirandolina- Isto es un specialitate que io preparava con mi proprie manos.

Cavallero- Cello es certo multo bon. Si vos ipse lo preparava, illo ha certo un sapor eccellente.

Mirandolina- Oh senior, vos es troppo bon. Io sape facer nihil vermente ben; ma io desiderarea facer alique pro ingaudiar un cavallero assi affabile como vos.

Cavallero- (Demana a Livorno.) Si vos ha labor a facer, non perturba vos a causa de me.

Mirandolina- Il non es importante, senior: iste domo formicula per cocineros e servitores. Io amarea saper esque iste platto special vos place.

Cavallero- Con placer, tosto. [*Ille proba lo*] Bon, remarcabile. Qual sapor eccellente! Ego tamen non sape in que isto consiste.

Mirandolina- Eh, senior, io ha mi secretos. Iste manos sape facer anque belle cosas.

Cavallero- [*Al camerero, con turbamento*] Dona me alique pro biber.

Mirandolina- Con celle specialitate, senior, le vino debe esser de eccellente qualitate.

Cavallero- [*Al camerero*] Da me un vino de Bourgogne.

Mirandolina- Benissimo. Le vino de Bourgogne es remarcabile. Secundo me, durante le repasto, isto es le vino plus opportun. [*Le camerero presenta super le tabula un bottilia, con un bicario*]

Cavallero- Vos sape seliger ben ubique.

Mirandolina- In veritate, io erra bastante raro.

Cavallero- E tamen, hic vos erra.

Mirandolina- In que, senior?

Cavallero- Pois que vos crede que io merita que vos tracta me con distinction.

Mirandolina- [*Con un suspiro*] Eh, senior Cavallero...

Cavallero- [*Con alique alteration*] Que ha vos? Que significa iste suspiros?

Mirandolina- Io confessara vos le veritate: io servi totes con placer, e io es triste quando io constata que existe solo ingratos.

Cavallero- [*Con calma*] Io non sera ingrate.

Mirandolina- Presso vos io non pretende acquirer meritos, pois que io face solo mi deber.

Cavallero- Non, non, io ha vidite multo ben... Io non es assi grossier como vos opina. Vos non potera planger vos re me. [*Ille versa le vino in le bicario*]

Mirandolina- Ma... senior... io non comprende.

Cavallero- A vostre salute. [*Ille bibe*]

Mirandolina- Multissime regratiamentos; isto es un grande honor pro me.

Cavallero- Iste vino es admirabile.

Mirandolina- Le vino de Bourgogne es mi passion.

Cavallero- Si vos lo desidera, io vos lo offere. [*Ille la offere le vino*]

Mirandolina- O senior, gratias.

Cavallero- An vos jam dinava?

Mirandolina- Si, Excellentia.

Cavallero- An vos desiderarea un parve bicario con celle vino?

Mirandolina- Io non merita un tal gentilessa.

Cavallero- Vermente: io propone lo de bon grado.

Mirandolina- Io non sape que responder. Io acceptara vostre affabile invitation.

Cavallero- [*Al camerero*] Porta un bicarietto.

Mirandolina- Non, non, si vos lo permette, io prendera isto. [*Illa prende le bicario del Cavallero*]

Cavallero- O guai! Io jam lo usava antea.

Mirandolina- [*Illa ride*] Io bibera vostre remanentias.

[*Le camerero pone un altere bicario super le subcuppa*]

Cavallero- Eh, parve picarilla! [*Ille versa le vino*]

Mirandolina- Ma jam passava alicun tempore desde le repasto, e io time que illo me facera sentir me mal.

Cavallero- Il non ha periculo.

Mirandolina- Si vos volerea ben donar a me un morsello de pan...

Cavallero- De bon grado, cape lo. [*Ille la da un pecia de pan*]

[*Mirandolina, con le bicario in un mano, e in le altere le pan, finge de trovar se in difficultate, e de non saper intinger le pan in le vino*]

Cavallero- Vos trova vos in difficultates. An vos vole seder?

Mirandolina- Oh, io non es bastante digne, senior!

Cavallero- Eh ben, eh ben, nos es sol. [*Al camerero*] Porta a illa le sedia.

Camerero- Deman nivara ranas; ille nunquam faceva alique tal. [*Ille vade prender un sedia*]

Mirandolina- Si lo saperea le senior Conte e le senior Marquis, io povre!

Cavallero- Per que?

Mirandolina- Illes proponeva a me mille vices de biber o de eder alique con illes, ma io lo declinava semper.

Cavallero- Eh ben, pone vos a seder nunc.

Mirandolina- Io vos obedi. [*Illa sede, e pone su pan in le vino*]

Cavallero- [*Al camerero, a basse voce*] Ascolta. (Dice nihil a alicunque re le facto que le patrona sedeva a mi tabula.)

Camerero- [*A basse voce*] Non dubita. (Iste novitate me surprande.)

Mirandolina- Al salute de toto lo que place al senior Cavallero.

Cavallero- Io vos regratia, affabile patronetta.

Mirandolina- Ma mi toast non reguarda le feminas.

Cavallero- Nonne? per que?

Mirandolina- Pois que io sape que vos non pote tolerar le feminas.

Cavallero- Il es ver: io nunquam las tolerava.

Mirandolina- Vole ben conservar vos semper assi.

Cavallero- Io non volerea... [*Ille face assi que le camerero non audi*]

Mirandolina- Que, senior?

Cavallero- Ascolta [*Ille parla a illa in le aure*] (Io non volerea que vos transforma mi character).

Mirandolina- Io, senior? E como?

Cavallero- [*Al camerero*] Vade via.

Camerero- Que vos commanda in ultra pro vostre repasto?

Cavallero- On coce me duo ovos, e quando illos sera cocinate, on los porta a me.

Camerero- Ovos preparate como?

Cavallero- Como vos vole, vade tosto.

Camerero- (Io comprende. Le patron comincia a calidar se.) [*Ille vade via*]

Cavallero- Mirandolina, vos es un agradabile puella.

Mirandolina- O senior, vos me burla.

Cavallero- Ascolta, io vole dicer vos alique ver, verissime, que indica vostre preciositate.

Mirandolina- Io ascoltara de bon grado.

Cavallero- Vos es le sol femina in iste mundo con que io haveva le tolerantia de tractar con placer.

Mirandolina- A dicer con sinceritate, senior Cavallero: io merita nihil, ma alicun vices il eveni que duo caractere se incontra. Iste sympathia, iste sentimento, existe anque inter personas qui non se cognosce le unes le alteres. Anque io prova pro vos alique tal, que io nunquam sentiva pro un altero.

Cavallero- Io time que vos vole furer mi tranquillitate.

Mirandolina- Eh ben, senior Cavallero, si vos es un homine sage, age secundo sagessa. Non auxilia le fragilitate del alteros. In veritate, si io percipева isto, io nunquam venirea ancor in vostre camera. Anque io senti alique incognoscite in mi interno, a me antea ignote; ma io non vole dementificar me pro viros, e minus ancor pro alicun qui contemne le feminas; e qui forsan me propone un loquela nove, plen de tentationes, pro poner me in le prova, e postea burlar se de me. Senior Cavallero, dona me ancor un poc de vino de Bourgogne.

Cavallero- [*Ille versa vino in le bicario*] Eh, si solo...

Mirandolina- (Ille va cader.)

Cavallero- Tene lo. [*Ille la da le bicario con le vino*]

Mirandolina- Gratias multe. Ma esque vos non bibe?

Cavallero- Si, io bibera. (Il esserea melio que io deveni ebrie. Un diabolo chassarea le altere.)

Mirandolina- [*Con affectation*] Senior Cavallero.

Cavallero- Que vos desidera?

Mirandolina- On vole tostar. [*Illa face que illes toasta con le bicarios*] Viva le bon amicos.

Cavallero- [*Un pauco languide*] Viva illos.

Mirandolina- Viva... qui aprecia le un le altere... sin malitia, on toasta.

Cavallero- Viva.

Quinte Scena

Le Marquis e le alteres

Marquis- Ecce ego - ancor de novo. E per que, viva?

Cavallero- [*Alterate*] Que vos dice, senior Marquis?

Marquis- Pardona, amico. Io appellava, mais nemo veniva.

Mirandolina- Con vostre permission... [*Illa vole vader via*]

Cavallero- [*A Mirandolina*] Halta. [*Al Marquis*] Io non vos permette un tal libertate con me.

Marquis- Io require vostre pardono. Nos es amicos. Io credeva que vos es sol. Io es contente de trovar vos hic presso nostre adorabile patronetta. Ah, que dice vos? Illa es un obra de maestro, nonne?

Mirandolina- Senior, io me trova hic pro servir le senior Cavallero. Io quasi evanesceva, e ille auxiliava me con un parve bicario de vino de Bourgogne.

Marquis- [*Al Cavallero*] An isto es vino de Bourgogne?

Cavallero- Si, illo veni de Bourgogne.

Marquis- Cello es un vino authentic?

Cavallero- Le precio al minus lo demonstrava.

Marquis- Io es un specialista. Vole ben permettre que io lo prova, e io potera dicer vos si illo es authentic o non.

Cavallero- [*Ille voca*] Ehi!

Sexte Scena

Le camerero, con le ovos, e le alteres

Cavallero- [*Al camerero*] Un parve bicario pro le Marquis.

Marquis- Non troppo parve. Un vino de Bourgogne non es un liquor. Pro judicar re lo, on debe biber satis multo.

Camerero- Ecce le ovos. [*Ille vole poner los super le tabula*]

Cavallero- Io non vole altere cosas.

Marquis- Que victualia es isto?

Cavallero- Ovos.

Marquis- Illos non me place. [*Le camerero los trahe via*]

Mirandolina- Senior Marquis, con le permission del senior Cavallero, proba iste specialitate, preparate personalmente per mi manos.

Marquis- Oh si. Ehi, un sedia. [*Le camerero porta le un sedia, e pone un bicario super le subcuppa*] Un furchetta.

Cavallero- E ben, pone hic un coperto. [*Le camerero vade prender lo*]

Mirandolina- Ora, senior Cavallero, io me senti melio. Io desiderarea vader via. [*Illa leva se*]

Marquis- Face me un placer, remane ancor un pauc.

Mirandolina- Mais, senior, io debe occupar me re mi labores; e ultra isto, senior Cavallero...

Marquis- [*Al Cavallero*] An vos permette que illa remane ancor un parve momento?

Cavallero- Que vole vos de illa?

Marquis- Io desiderarea que illa gusta un bicarietto de vino de Cypro, con un sapor que nunquam vos experiva durante tote vostre vita. E io amarea que Mirandolina prova lo, e dice me su iudicio.

Cavallero- [*A Mirandolina*] E ben, pro complacer senior Marquis, io remane ancor.

Mirandolina- Senior Marquis, excusa me...

Marquis- An vos non vole essayar lo?

Mirandolina- Un altere vice, Excellentia.

Cavallero- Vole ben remaner hic.

Mirandolina- [*Al Cavallero*] Esque vos commanda lo?

Cavallero- Io dice que vos remane.

Mirandolina- Alora io obedira. [*Illa se pone a seder*]

Cavallero- (Illa se face semper plus digne de gratitude.)

Marquis- [*Ille mangia*] Oh qual cosa exquisite! Oh qual specialitate! Oh qual profumo! Oh qual bon sapor!

Cavallero- [*A voce basse, a Mirandolina*] (Le Marquis devenira jelse si vos remanera hic con me.)

Mirandolina- [*A basse voce, al Cavallero*] (Isto me interessa ni multo ni poco.)

Cavallero- [*A basse voce, a Mirandolina*] (An etiam vos es un inimica del viros?)

Mirandolina- [*A basse voce, al Cavallero*] (Como vos lo es contra le feminas.)

Cavallero- [*A basse voce, a Mirandolina*] (Ecce como iste mi inimicas face su vindicantias contra me.)

Mirandolina- [*A basse voce, al Cavallero*] (Que vos dice, senior?)

Cavallero- [*A basse voce, a Mirandolina*] (Eh, astuta! Vos lo vide multo ben..)

Marquis- Amico, a vostre salute. [*Ille bibe le vino de Bourgogne*]

Cavallero- E ben, ecce, que vos opina re lo?

Marquis- Con vostre estimatissime permission, illo vale nihil. Vos degustara mi vino de Cypro.

Cavallero- Sed ubi es vostre vino de Cypro?

Marquis- Ecce, illo es hic. Io lo traheva con me, ego desidera que on gaude insimul. Si, illo es talmente bon. Ecce lo. [*Ille trahe foris un bottilia plus tosto parve*]

Mirandolina- Secundo lo que io vide, le senior Marquis non vole que le vino me face tornar le capite.

Marquis- Isto? Isto on lo bibe un gutta post un gutta, como le essentia de melissa. Ehi! Le bicariettos! [*Ille aperi le parve bottilia*]

Camerero- [*Ille porta le bicarios pro le vino cypriote*]

Marquis- Eh, illos sono troppo grande. An vos non ha alicun plus parve? [*Ille coperi le bottilia con su mano*]

Cavallero- [*Al camerero*] Porta los qui servi al rosolio.

Mirandolina- Io opina que il sufficerea de olfacer lo.

Marquis- [*Ille olface lo*] Uh, admirabile! Illo ha un profumo consolatori.

Camerero- [*Ille porta tres bicariettos pro rosolio, super le subcuppas*]

Marquis- [*Ille versa lo lentemente, e non imple le bicarios, pois dona uno al Cavallero, a Mirandolina, e le restante remane pro ille. Pois ille claude attentemente le bottilia. In fin ille bibe*] Qual nectare! Qual ambrosia! Qual manna destillate!

Cavallero- [*A Mirandolina, a basse voce*] (Que vos opina re iste immunditia?)

Mirandolina- [*Al Cavallero, a basse voce*] (Lavage de fiascos.)

Marquis- [*Al Cavallero*] Ah, que dice vos?

Cavallero- Bon, remarcabile.

Marquis- Ah, Mirandolina, an isto vos place?

Mirandolina- Secundo me, senior, io non pote finger: isto non me place, e io in nulle maniera pote attestar que isto es bon. Bravo le fingitores. Mais celles qui son capable de finger in iste cosas, son capable de finger anque in altere.

Cavallero- (Ista me reprocha, sed io non comprehende le ration.)

Marquis- Mirandolina, re tal vinos, vos comprehende nihil. Io vos pardona. In veritate, vos recognosceva bentosto le valor del pannetto que io donava vos, e cello vos placeva, mais le vino de Cypro, vos non pote comprehender lo. [*Ille fini de biber*]

Mirandolina- [*Al Cavallero, a voce basse*] (Esque vos audi, qual fanfaron ille es?)

Cavallero- [*A Mirandolina, a basse voce*] (Ego non facerea assi.)

Mirandolina- [*Al Cavallero, a voce basse*] (Vostre fanfaronadas consiste in le odio contra le feminas.)

Cavallero- [*A Mirandolina, a voce basse*] (E le vostre, in le victoria super tote le viros.)

Mirandolina- [*Con affectation, al Cavallero, a voce basse*] (Non super tote.)

Cavallero- [*Con aliquanto passion, a basse voce, a Mirandolina*] (Si, super tote.)

Marquis- [*Al camerero, qui porta los super un subcuppa*] Ehi, ecce tres altere bicariettos nette.

Mirandolina- Io non desidera plus haber alco.

Marquis- Non, non: non time. Illos non son pro vos. [*Ille plena le tres bicarios con le vino de Cypro*] Bon servitor, con le permission de vostre patron, vade al Conte de Albaflorita, e communica le, in mi nomine, con voce ben alte, afin que omnes vos audi, que io preca le, probar un pauc de mi vino de Cypro.

Servitor- A vostre servicio (Assi poc non inebriara les certo.) [*Ille vade via*]

Cavallero- Marquis, vos es vermente generose.

Marquis- Ego? Re cello, questiona Mirandolina.

Mirandolina- Oh, certo!

Marquis- [*A Mirandolina*] An le Cavallero admirava le pannetto?

Mirandolina- Ille non lo videva jam.

Marquis- [*Al Cavallero*] Vos admirara lo. Un pauc de iste balsamo io lo conservara pro iste vespere. [*Ille repone le bottilia con ancor un pauc de vino*]

Mirandolina- Sia attentive, afin que illo non perturba vostre salute, senior Marquis.

Marquis- [*A Mirandolina*] Eh, an vos sape, lo que perturba mi salute?

Mirandolina- E que?

Marquis- Vostre belle oculos.

Mirandolina- Vermente?

Marquis- Cavallero mie, io cadeva amorose sin limites de cella.

Cavallero- Io lo regretta.

Marquis- Vos nunquam probava amor pro un femina! Oh, si vos haveva probate, vos haberea hodie comprehension de me.

Cavallero- Si, io ha comprehension de vos.

Marquis- E io es jelse como un animal. Io permette que illa remane presso vos, pois que io sape como vos es; alteremente io non tolerarea jammais un tal cosa, mesmo non contra cento duplas.

Cavallero- (Iste comincia tediarme.)

Septime Scena

Le camerero con un bottilia super le subcuppa, e le alteres

Camerero- [*Al Marquis*] Senior Conte regratia vostre Excellentia e me manda a vos con un bottilia de vino de Canarias.

Marquis- Oh, oh, an ille vole comparar su vino de Canarias con mi vino de Cypro? Lassa que io riguarda. Paupere demente! Isto es un immunditia, io lo recognosce del odor. [*Ille se leva, tenente le bottilia in su manos*]

Cavallero- [*Al Marquis*] In primo, prova lo.

Marquis- Ego vole probar nihil. Isto es un impertinentia, que le Conte me face, equal a multe altere jam facite. Ille vole semper star super me. Ille vole superar me, ille vole provocar, afin que io face un stupiditate. Mais io promitte al celo que, si io facera alco, cello valera como cento. Mirandolina, si vos non le chassa, io facera cosas grosse, si, cosas nimis grosse. Ille ama le riscos. Io es un nobile, e io non pote tolerar iste insultos. [*Ille prende le bottilia, e vade via*]

Octave Scena

Le Cavallero, Mirandolina e le camerero

Cavallero- Le povre Marquis es demente.

Mirandolina- In le caso que le bile le facera infirme, ille ha prendite con se le bottilia pro curar se.

Cavallero- Ille es demente, secundo me. E vos lo faceva devenir demente.

Mirandolina- Esque io appertine a cellas qui face devenir demente le viros?

Cavallero- [*Con un respiro rapide*] Si, vos appertine...

Mirandolina- [*Illa leva se*] Senior Cavallero, con vostre permission.

Cavallero- Halta.

Mirandolina- [*Durante que illa vade via*] Pardona, mais io vole que nemo deveni demente.

Cavallero- [*Ille leva se, mais remane apud le tabula*] Ascolta me.

Mirandolina- [*Vadente*] Pardona.

Cavallero- [*Con voce plen de autoritate*] Halta, io repete.

Mirandolina- [*Illa se turna, con orgolio*] Que vos pretende de me?

Cavallero- [*Con vergonia*] Nihil. Vamos biber un altere bicario de vino de Bourgogne.

Mirandolina- Eh ben, senior, rapido rapido, afin que io pote vader via.

Cavallero- Sede.

Mirandolina- Sin seder, sin seder.

Cavallero- [*Ille dona la le bicario, con dulcessa*] Tene.

Mirandolina- Io toastara rapido, e tosto vadera via. Un toast, que me inseniava mi ava:

Baccho vivat, con Amor:
Ambes nostre cordes tocca.

Cello entra per le bucca,
Isto batte per ardor.
Post le vino ego sole
Sequer vos, ubi vos vole. [*Illa vade via*]

None Scena

Le Cavallero, e le camerero

Cavallero- Benissimo, veni hic: ascolta. Ah, picara! Illa fugeva. Illa fugeva, e lassava cento diabolos, qui me tormenta.

Camerero- [*Al Cavallero*] Esque vos commanda fructos pro vostre tabula?

Cavallero- Etiam vos vade al diablo. [*Le camerero vade via*] «Post le vino ego sole, sequer vos... ubi vos vole»? Qual toast mysteriose es cello? Ah, maledicite, io vos cognosce! Vos vole que io cade, vos vole assassinar me. Sed illa lo face assi graciosamente! Sed illa sape insinuar se assi ben... Diabolo, diabolo, an vos me vincera? Non, io vadera a Livorno. Io non la vole plus vider. Illa volera ben non plus cader inter mi pedes. Maledicitissime feminas! Io jura que io nunquam vadera a celle locos ubi son feminas. [*Ille vade via*]

Decime Scena

Le camera del Conte

Le Conte, Hortensia e Dejanira

Conte- Le Marquis de Forlipopoli ha un character multo insolite. Ille nasceva como nobile, on non pote negar lo; mais in primo su patre, postea ille ipse, dissipava toto, e nunc ille non ha plus a sufficientia pro viver. In le mesme tempore, ille tamen vole parer plus grande de que ille pote permitter se.

Hortensia- On vide ben que il desiderarea essere generose, mais ille ha nihil.

Dejanira- Ille dona le pauc que ille possede, e ille vole que totes lo sape.

Conte- Isto esserea un belle character pro un de vostre comedias.

Hortensia- Attende, que le gruppo theatral arriva, e que nos comincia a recitar in le theatro; pot' esser que nos nos amusara con ille.

Dejanira- Con nos labora actores qui in re le imitation de characteres appare quasi esser nascite expressemente.

Conte- Mais si vos vole que nos amusa nos con ille, il es necesse que vos continua a finger que vos es damas.

Hortensia- Io lo facera certamente. Mais Dejanira lassa se discoperir semper quasi subito.

Dejanira- Io comincia a rider quando le stupidos me crede un dama.

Conte- Il es ben que vos discoperiva vos con me. Assi, isto me facilitara facer alique in vostre favor.

Hortensia- Senior Conte, vos sera nostre protector.

Dejanira- Nos es amicas, e insimul nos gaudera de vostre auxilios.

Conte- Io me explica. Io parlara sincermente. Io vos servira, como io potera, mais io ha un

ingagio que non me permette de frequentar vostre camera.

Hortensia- An vos ha un parve historietta de amor, senior Conte?

Conte- Si, io facera vos un confidentia: le patrona del albergo.

Hortensia- O sancte celo! Un dama de grandissime classe! Io stupe que vos, senior Conte, perde vostre tempore con un albergatrice!

Dejanira- Il esserea un mal minor si vos dignarea utilizar vostre complacentia pro un actrice.

Conte- Facer vos le corte, si parlar sinceramente, non me place multo. Ora vos es hic, ora vos es in altere locos.

Hortensia- Il non es preferibile assi, senior? In tal maniera, le amicitias non se eternisa, e le viros non se ruina.

Conte- Mais tamen, io es ingagiate; io la ama, e io non vole displacer a illa.

Dejanira- Mais que bon ha illa?

Conte- Oh, vermente multissimo.

Hortensia- Ehi, Dejanira. [*Illa monstra, que Mirandolina usa le fardo*] Illa es ben rubie.

Conte- Illa ha un spirito semper preste.

Dejanira- Oh, in relation al spirito, an vos vole comparar la a nos?

Conte- Ora il suffice. Cello es un question de preferentias; Mirandolina me place, e si vos vole mi amicitia, vos deberea laudar la; si non, considera que nos non ha unquam cognoscite nos.

Hortensia- O senior Conte, secundo me, Mirandolina es le dea Venus.

Dejanira- Si si, vero. Illa ha spirito, illa parla bellemente.

Conte- Ora isto me place.

Hortensia- Si vos desidera solo isto, allora nos es a vostre commando.

Conte -[*Ille observa retro le scena*] Oh! An vos videva le viro qui veni de passar per le sala?

Hortensia- Io le ha viste.

Conte- Isto es un altere character interessante pro un comedia.

Hortensia- E de qual sorta?

Conte- Cello del viro qui non pote tolerar le feminas.

Dejanira- O qual demente!

Hortensia- Forsan ille ha recordos desagradabile re alicun femina.

Conte- Ho la. Ille nunquam cadeva inamorate. Ille nunquam habeva relationes con feminas. Ille dispregia totas, e il suffice de dicer que ille dispregia mesmo Mirandolina!

Hortensia- Paupere homine! Si io lo cingeva con mi presentia, io sponde que su opinion cambiarea.

Dejanira- Un interpresa vermente grande! Isto es un officio in que io mesme volerea ingagiar me.

Conte- Ascolta, amicas. Un pauco assi, pro amuser se. Si vos sera capabile de facer que ille se inamora de vos, vos ha mi promissa de cavallero que io facera vos un belle presente.

Hortensia- Io non desidera un recompensa pro isto: io lo facera pro inclination personal.

Dejanira- Si le senior Conte vole esser affabile con nos, il non sia pro isto. Usque le arrivo de

nostre camaradas, nos nos amusara un pauc.

Conte- Io time que vos facera nihil.

Hortensia- Senior Conte, vos estima nos vermente pauco.

Dejanira- Nos non es assi graciöse como Mirandolina, mais anque nos in fin sape como viver in iste mundo.

Conte- An vos vole que io le face vocar a hic?

Hortensia- Face secundo vostre desiderio.

Conte- Ehi, qui se trova ibi?

Dece-prime Scena

Le camerero del Conte, e le alteres

Conte- [*Al camerero*] Informa le Cavallero de Ripafracta que ille vole ben venir presso me, pois que io desidera parlar con ille.

Servitor- Io sape que ille non se trova in su camera.

Conte- Io tamen videva que ille vadeva in direction del cocina. Tu lo trovava ibi.

Servitor- Pronto. [*Ille vade via*]

Conte (Que ille vole facer in le cocina? Io sponde que ille vadeva a ibi pro reprochar Mirandolina, pois que cella le haveva preparate un repasto inadequate.)

Hortensia- Senior Conte, io ha petite al Senior Marquis que ille me manda su calcero, mais io time que ille non arrivara.

Conte- Non tene preoccupationes. Io vos servira.

Dejanira- A me le senior Marquis promitteva un pannelto de tasca. Mais vide! Quando ille lo me portara?

Conte- Nos trovava anque pannettos.

Dejanira- Le facto es que io lo necessita urgentemente.

Conte- Si isto vos agrade, accepta isto. Tene lo liberemente. Illo es munde. [*Ille offeri su pannelto de seta*]

Dejanira- Vos me obliga in gratia a vostre affabilitate.

Conte- Oh! Ecce le Cavallero! Il serea ben que vos recita le rolo de damas, pro obligar le melio a ascoltar vos a causa del bon education. Pone vos un pauco retro: si ille vos vide, ille fugera.

Hortensia -Como ille se nomina?

Conte- Cavallero de Ripafracta, toscan.

Dejanira- An ille es maritate?

Conte- Ille non tolera le feminas.

Hortensia- [*Vadente a retro*] An ille es ric?

Conte- Si, multo.

Dejanira- [*Vadente a retro*] An ille es generose?

Conte- Anque.

Dejanira. Vamos lassar que ille veni. [*Illla vade retro*]

Hortensia- Un pauco de tempo, e vos videra. [*Illla vade retro*]

Dece-secunde Scena

Le Cavallero, e le alteres

Cavallero- Conte, an vos me desiderava?

Conte- Si, ego ipse es celle qui vos perturba.

Cavallero- Que io pote facer pro servir vos?

Conte- Celle duo damas necessita vostre auxilio. [*Ille monstra per su digito le duo damas, qui pronto se avantia*]

Cavallero- Libera me de iste deber. Io non ha tempore pro remaner hic.

Hortensia- Senior Cavallero, io non intende perturbar vos.

Dejanira- Permite de gratia al minus un parola, senior Cavallero.

Cavallero- Senioras car, io implora vos que vos vole ben pardonar me. Un affaire urgente me preme.

Hortensia- In duo parolas io me explicara.

Dejanira- Duo parolas, e non un de plus.

Cavallero- (Maledictissime Conte!)

Conte- Car amico, ecce duo damas, qui pete. Le bon education prescribe que vos las ascolta.

Cavallero- [*Al duo feminas, con serietate*] Pardona. Como pote io servir vos?

Hortensia- Nonne vos es toscan, senior?

Cavallero- Si, seniora.

Dejanira- Vos ha forsan amicos in Florentia?

Cavallero- Ibi io ha familiares e amicos.

Dejanira- Vos debe saper, senior... [*A Hortensia*] Amica, vole ben iniciar vos.

Hortensia- In realitate, senior Cavallero... vos debe saper que un evento...

Cavallero- E ben, senioras, io vos preca. Un affaire urgente me preme.

Conte- Ora ben, io comprehende que mi presentia vos imbarassa. Face liberamente vostre confidentias al Cavallero, durante que io remane via pro non turbar vos.

Cavallero- Non, amico, remane... Ascolta...

Conte- Io cognosce mi deberes. Servitor de iste damas. [*Ille vade via*]

Dece-tertie Scena

Hortensia, Dejanira e le Cavallero

Hortensia- Per placer, pone vos a seder.

Cavallero- Pardona, io non desidera seder.

Dejanira- Semper assi brusc con le feminas?

Cavallero- Vole ben dicer a me lo que vos desidera.

Hortensia- Nos necessita vostre auxilio, vostre protection, vostre bontate.

Cavallero- Que eveniva a vos?

Dejanira- Nostre sposos nos abandonava.

Cavallero- [*Con superbitate*] Abandonar? Que? Abandonar duo damas? Qui es vostre sposos?

Dejanira- [*A Hortensia*] Amica, io procede solo con incertitude.

Hortensia- (Ille es assi indiabolate que ille presto anque a me facera perder mi aplomb.)

Cavallero- [*In le gesto de vader via*] Senioras, io revere vos.

Hortensia- Que! Assi vos nos tracta?

Dejanira- Un cavallero age assi?

Cavallero- Pardona me. Io es un qui multo aprecia su tranquillitate. Ecce duo damas, abandonate per su sposos. Hic se trova probabilemente multe intrigos; e io non es inclin al imbrolios. Io vive pro ego ipse. Estimativissime damas, ex me vos pote sperar nec consilio nec auxilio.

Hortensia- Ora dunque; nos non vole tener nostre amabilissime Cavallero ulteriormente in suggestion.

Dejanira- Si, nos vole parlar le sincermente.

Cavallero- Que significa iste nove language?

Hortensia- Nos non es damas.

Cavallero- An il es ver?

Dejanira- Le senior Conte voleva luder vos un joco.

Cavallero- Le joco es facite. Io reverentia. [*Ille vole vader via*]

Hortensia- Halta un pauco.

Cavallero- Que vos vole?

Dejanira- Vole ben conceder nos un instante de vostre amabile colloquio.

Cavallero- Io debe facer alco. Io non pote remaner.

Hortensia- Nos non vole robar alco de vos.

Dejanira- Nos non ruinara vostre reputation.

Hortensia- Nos sape que vos non pote tolerar le feminas.

Cavallero- Io es contente que vos lo sape. Io reverentia. [*Ille vole vader via*]

Hortensia- Ascolta, dunque: nos non es tal feminas qui pote perturbar vostre vita.

Cavallero- Qui vos es?

Hortensia- Vos pote dicer lo, Dejanira.

Dejanira- Anque vos pote facer lo.

Cavallero- E ben, qui es vos?

Hortensia- Nos es duo actrices.

Cavallero- Duo actrices! Ora dice me ben, pois que io non vos time plus. Io ha un bon opinion

re vostre arte.

Hortensia- Que significa isto? Explica vos.

Cavallero- Io sape que vos recita super le scena, ed anque extra le scena; e con un tal preconcepto re vos, io non vos time plus.

Dejanira- Senior, extra le scena io non sape finger.

Cavallero- [*A Dejanira*] Que es vostre nomine? An Seniora Sincer?

Dejanira- Mi nomine es...

Cavallero- [*A Hortensia*] E an vos es seniora Fraudulentia?

Hortensia- Car senior Cavallero...

Cavallero- [*A Hortensia*] Anque vos ama levar le pelle al viros?

Hortensia- Io non es...

Cavallero- [*A Dejanira*] Como vos tracta vostre stupide amatores, mi seniora?

Dejanira- Io non es un femina tal...

Cavallero- Ego etiam sape parlar vostre jargon!

Hortensia- Oh como es amabile iste senior Cavallero! [*Illa vole caper le per un brachio*]

Cavallero- [*Battente super su manos*] Via le uncinos.

Hortensia- Sancte celo! Vos pare multo plus un rustico que un Cavallero.

Cavallero- Rustico significa fermero ignorante. Io ha comprehendite. E io dice que vos es duo impertinentes.

Dejanira- Isto a me?

Hortensia- A un femina de mi sorta?

Cavallero- [*A Hortensia*] Belle, iste facia de mascara fardate!

Hortensia- (Asino!) [*Illa vade via*]

Cavallero- [*A Dejanira*] Belle, iste perucca de capilles false!

Dejanira- (Maledicito!) [*Illa vade via*]

Dece-quarte Scena

Le Cavallero, pois su Camerero

Cavallero- Io ha trovate le bon remedio pro facer fuger las. Que illas sperava? Facer cader me in lor retes? Paupere stultas! Si illas vole, illas vade dunque presso le Conte, e le narra le belle scena. Si illas esseva damas, il me haberea convenite de fuger pro decentia; sed quando io pote lo, io prefera mal tractar le feminas, con le plus grande plazer del mundo. Sed tamen io non poteva mal tractar Mirandolina. Illa vinceva me tanto affabilemente, que io senti me quasi obligate de amar la. Sed illa es un femina; e io non vole confider in illa. Io vole partir. Deman io vadera via. Sed an io attendera usque deman? Si iste nocte io revenira dormir hic, qui certificara me que Mirandolina non me ruinara completamente? [*Ille medita*] Si, io capera un resolution viril.

Camerero- Senior?

Cavallero- Que vole tu?

Camerero- Senior Marquis es in vostre camera, e expecta vos, pois que ille desidera parlar con vos.

Cavallero- Que vole celle demente? Ille non succedera plus a suger mi pecunia. Ille pote attender, e quando ille sera fatigate del attender, ille vadera via. Vade presso le servitor del albergo, e dice le que ille vole ben traher a me le factura.

Camerero- Secundo vostre commandos. [*Ille vole partir via*]

Cavallero- Ascolta. Face assi que le coffros sera pronte in duo horas.

Camerero- Esque vos vole vader via?

Cavallero- Si. Porta me le spada e le cappello, sin que le Marquis percipe lo.

Camerero- Mais si ille vide le coffros?

Cavallero- Narra le lo que tu vole. Tu ha ben comprehendite.

Camerero- (Oh, quanto io regretta de partir, a causa de Mirandolina!) [*Ille vade via*]

Cavallero- Sed il es ver. Io me prepara al partir, e io senti un nove tristessa, que io nunquam usque nunc probava. Il essera mal pro me de remaner. Tanto plus tosto dunque io debe partir via. Si: feminas, ego sempre ha mal parolas re vos; si, vos sempre ledeva nos, etiam quando vos vole auxiliar nos.

Dece-quinte Scena

Fabricio, e le altere

Fabricio- Il es ver, senior, que vos vole le factura?

Cavallero- Si; an vos jam lo portava?

Fabricio- Precisemente nunc le patrona prepara lo.

Cavallero- An illa sape preparar facturas?

Fabricio- Oh, semper illa los face. Anque quando su patre esseva in vita. Illa sape scriber e calcular melio que multe commissos de commercio.

Cavallero- (Illa es un femina extraordinari!)

Fabricio- Esque vos vermente vole partir assi pronto?

Cavallero- Si, isto lo requesta mi affaires.

Fabricio- Io preca vos rememorar re le servitor.

Cavallero- Porta me le factura: io sape lo que es a facer.

Fabricio- Esque vos vole preciso hic le factura?

Cavallero- Io vole lo hic; in iste momento io non vole entrar in mi camera.

Fabricio- Vos ha ration; in vostre camera se trova celle pedante senior Marquis. Un homine pauco agradabile! Ille joca le parte de cortesante del patrona, mais ille attendera la usque le fin del mundo. Mirandolina sera mi sposa.

Cavallero- [*Ille vade in cholera*] Le factura.

Fabricio- Bentosto, a vostre servicio. [*Ille vade via*]

Dece-sexte Scena

Le Cavallero, sol

Omnes inamorava se de Mirandolina. Io non stupe que anque io cominciava a inamorar me. Sed ego vole vader via; ego vincera iste fortia incognoscite... Que io vede? Mirandolina? Que illa vole de me? Illa tene un papiro in su mano. Illa forsan porta le factura. Que pote facer io? Il conveni que io suffre iste ultime attacco. De facto, intra duo horas, io sera via.

Dece-septime Scena

Mirandolina con un folio in su mano, e le dicite

Mirandolina- [*Con voce triste*] Senior.

Cavallero- Que eveni, Mirandolina?

Mirandolina- [*Illa remane un pauco retro*] Pardona me.

Cavallero- Entra!

Mirandolina- [*Tristemente*] Vos commandava le factura, io vos serviva.

Cavallero- Vole ben donar lo a me.

Mirandolina- Ecce. [*Illa sicca su oculos con le avantal, durante que illa le da le factura*]

Cavallero- Que ha vos? An vos plora?

Mirandolina- Nihil, senior, solo un pauco de fumo in le oculos.

Cavallero- Fumo in le oculos? Eh, il suffice... Quanto es le factura? [*Ille lege*] Vinti paulos? Pro un tal tractamento generose de quatro dies, solo vinti paolos?

Mirandolina- Tal es vostre factura.

Cavallero- E le duo specialitates que vos me preparava iste matino, an illos non se trova in le factura?

Mirandolina- Pardona me, mais lo que io face como presente, non se trova in le calculo.

Cavallero- An illos era presentes?

Mirandolina- Pardona mi audacia. Recipe los como un acto de... [*Illa coperi se, e finge de plorar*]

Cavallero- Sed que eveni a vos?

Mirandolina- Io non sape si isto es causate del fumo, o de un inflammation del oculos.

Cavallero- Io non volerea que vos cadeva infirme pro le concoction de celle duo excellente plattos.

Mirandolina- Si il se tractava solo de cello, io lo tolerarea... con gaudio... [*Illa finge inhiber se de plorar*]

Cavallero (Eh, io debe partir tostissimo!) E ben, tene. Istos son duo duplones⁹. Gaude los in mi memoria... e pardona... [*Ille se confunde*]

Mirandolina- [*Sin parlar, illa cade como evanescite super un sedia*]

⁹ Tres vices plus multo que le factura!

Cavallero- Mirandolina. Ahi ego! Illa suffreva de un syncope. An illa forsan se inamorava de me? Sed assi rapidamente? E per que non? Anque io in facto me inamorava de illa. Car Mirandolina... Car? An io dice *car* a un femina? Sed illa perdeva le cognoscentia pro me. Oh, como tu es belle! Si solo io haberea alique pro reconscientisar la. Pois que io non frequenta le feminas, ecce, io non possede le flaconettos del spirito. Qui veni? An nemo es presente? Rapido... Io ipse vadera. Paupera! Deo benedice vos! [*Ille vade via, e pois retorna*]

Mirandolina- Nunc ille es totalmente cadite. Multe es le armas per que nos vince super le viros. Mais quando illes se obstina, allora le attacco de reserva plus efficace es le evanescimento. Nunc ille veni, veni. [*Illa se pone como supra*]

Cavallero- [*Ille reveni con un vaso con aqua*] Ecce ego, ecce ego. Io es de retorno. E illa non ancor retrovava su conscientia. Ah, certo cella me ama. Si io sparge aqua super su facia, illa potera retrovar su conscientia. [*Ille sparge le aqua, e illa monstra su prime movimentos*] Corage, corage. Io es hic, mi car. De iste momento io non partira plus via.

Dece-octave Scena

Le camerero con le spada, le cappello, e le alteres

Camerero- [*Al Cavallero*] Ecce le spada e le cappello.

Cavallero- [*Al camerero, con cholera*] Vade via.

Camerero- Le coffros...

Cavallero- Vade via, maledicto.

Camerero- Mirandolina...

Cavallero- Vade via, si non io te frange le capite. [*Ille menacia le con le vaso*] E illa non ancor retrovava su conscientia. Sue fronte suda. Ora ben, car Mirandolina, corage, aperi le oculos. Parla me sincermente.

Dece-none Scena

Le Marquis e le Conte, e le alteres

Marquis- Cavallero?

Conte- Amico?

Cavallero- [*Con agitation choleric*] (Oh, maledictos!)

Marquis- Mirandolina.

Mirandolina- Ahi me! [*Illa prova levar se*]

Marquis- Io la ha facite reprehender su conscientia.

Conte- Gratulationes, senior Cavallero.

Marquis- Es valorose iste senior qui non pote tolerar le feminas.

Cavallero- Impertinente!

Conte- An anque vos cadeva intro?

Cavallero- Vade al diabolos vos omne! [*Ille jecta le vaso a terra, que se frange in le direction del Conte e del Marquis, e vade via con grande cholera*]

Conte- Le Cavallero es devenite folle. [*Ille vade via*]

Marquis- Re iste insulto ego querera un satisfaction. [*Ille vade via*]

Mirandolina- Le compito es facite. Sue corde flamma, arde, incinera. Remane a me solo, pro completar mi victoria, de facer public mi triumpho, a vergonia del viros superbe, e in honor a nostre sexo. [*Illa vade via*]

Tertie Acto

Prime Scena

Camera de Mirandolina, con un tabula e lingerie a repassar

Mirandolina, pois Fabricio

Mirandolina- Eh ben, le momentos del divertimento es terminate. Ora io vole occupar me re mi compitos. Ante que iste drappos se sicca completamente, io vole repassar los. Ehi, Fabricio!

Fabricio- Seniora.

Mirandolina- Per placer, vole ben portar a me le ferro a repassar, ben calide.

Fabricio- Si seniora! [*Con serietate, ille vole vader via*]

Mirandolina- Pardona me, si io da vos iste enoio.

Fabricio- Il non importa, seniora. Usque io mangiara vostre pan, io es obligate a servir vos. [*Ille vole vader via*]

Mirandolina- Halta, ascolta: vos non es obligate a servir me in iste deberes; mais io sape que vos lo face volonte pro me, e io... mais isto - il basta, io non vole parlar plus longe.

Fabricio- Si isto dependeva de me, io traherea a vos aqua per mi proprie aures. Mais io vide que mi penas son inutile.

Mirandolina- Per que inutile? Esque io es ingrante?

Fabricio- Vos non digna donar attention al homines simplice. Vos troppo ama le nobilitate.

Mirandolina- Uh, povre stulto! Si io solo poterea explicar te toto! Ora va, e porta me le ferro.

Fabricio- Mais io ha ben vidite vos per mi proprie oculos...

Mirandolina- Ora vade, e non confabula plus. Porta me le ferro.

Fabricio- [*Durante que ille vade*] Io vade, io vade, io vos servira. Mais non plus durante longe.

Mirandolina- [*Illa finge parlar a se, mais vole esser audite*] Iste viros! Quanto plus on les ama, tanto plus illes ignora lo.

Fabricio- [*Con teneritate, ille veni retro*] Que significa isto?

Mirandolina- E ben, esque vos portava celle ferro?

Fabricio- Si, io lo portara tosto. (Io comprende plus nihil. Ora illa incoragia me, ora illa me tolle via omne sperantias. Io comprende plus nihil.) [*Ille vade via*]

Secunde Scena

Mirandolina, pois le camerero del Cavallero

Mirandolina- Povre stulto! Ille debe servir me contra su voluntate. Il face me rider que le viros debe ager secundo mi placer. E celle car senior Cavallero, qui es assi inimico del feminas? Ora, si io voleva, io esserea satis forte pro peller le a facer un stultitia qualcunque.

Camerero- Seniora Mirandolina

Mirandolina- Que vos vole, amico?

Camerero- Mi patron reverentia vos, e manda me pro saper como vos sta in sanitate.

Mirandolina- Dice le que io vade benissimo.

Camerero- Ille propone que vos bibe un poco de iste essentia de melissa, que vos resanara. [*Ille da la un flacon auree*]

Mirandolina- Esque le flacon es auree?

Camerero- Si, seniora, auree, io lo sape pro certo.

Mirandolina- Per que ille non me proponeva le essentia de melissa quando io haveva habite celle temibile perdita de conscientia?

Camerero- Alora ille non possedeva iste flacon.

Mirandolina- E como eveniva que ille lo possede ora?

Camerero- Ascolta. In confidentia. Ille tosto mandava me, clamar un aurefice; ille lo emeva, e pagava dece duo zechinos, postea ille mandava me presso un apothecario pro comprar le essentia.

Mirandolina- [*Illa ride*] Ah ah ah.

Camerero- Esque vos ride?

Mirandolina- Io ride per que ille me procurava le medicamento quando io era jam resanate.

Camerero- Isto poterea servir un altere vice.

Mirandolina- Ora ben, io bibera un poco como prophylaxis. [*Illa bibe*] Tene lo, e regratia le. [*Illa vole redonar le flacon a ille*]

Camerero- Oh! Le flacon es pro vos.

Mirandolina- Como, pro me?

Camerero- Si, mi patron lo emeva justo pro vos.

Mirandolina- Justo pro me?

Camerero- Pro vos; mais tace re isto.

Mirandolina- Reporta a celle le flacon, e dice le, que io le regratia.

Camerero- Mais non.

Mirandolina- Io dice que vos reporta lo, pois que io non lo vole.

Camerero- Esque vos vole facer le iste offensa?

Mirandolina- Il basta con le confabulationes. Face vostre deber. Conserva lo.

Camerero- A vostre commandos. Io lo reportara a ille. (Oh qual femina! Illa refusa dece duo zechinos! Un femina tal io nunquam trovava, e il esserea un compito difficile de trovar un altere simile). [*Ille vade via*]

Tertie scena

Mirandolina, pois Fabricio

Mirandolina- Uh, il es cocinate, rostite e friturate! Mais lo que io faceva a ille, io non lo ha facite pro interesses pecuniari. Io vole nunc que ille recognosce le fortia del feminas, afin que ille non potera plus affirmar que illas es interessate e comprabile.

Fabricio- [*Con un aspecto distante, con le ferro in le mano*] Ecce le ferro.

Mirandolina- Esque illo es satis calide?

Fabricio- Si, seniora, illo es calide; anque io volerea esser assi incalidate.

Mirandolina- Esque alique nove eveni in vos?

Fabricio- Iste senior Cavallero manda un ambassador, mitte presentes. Le camerero informava me.

Mirandolina- Si senior, ille me mitteva un flaconetto de auro, mais io lo mitteva retro.

Fabricio- Esque vos lo mitteva retro?

Mirandolina- Si, questiona directemente le camerero re isto.

Fabricio- Per que vos lo ha retro mittite?

Mirandolina- Pois que... Fabricio... non potera asserer... E ben, vamos cambiar le argumento.

Fabricio- Car Mirandolina, pardona me.

Mirandolina- E ben, vade, lassa que io repassa.

Fabricio- Io non impedi que vos repassa....

Mirandolina- Vade a preparar un altere ferro a repassar, e quando illo sera preste, vole ben portar lo a me.

Fabricio- Si, io vade. Crede me, que si io parla...

Mirandolina- Non dice plus alique altere, si non io me ponera in cholera.

Fabricio- Io remanera silentiose. (Illa ha un capite un poco folle, mais io la ama.) [*Ille vade via*]

Mirandolina- Anque isto esseva ben pensate. Io acquire meritos presso Fabricio pro le factio que io refusava le flacon auree del Cavallero. Isto significa cognoscer le vita, trovar un conducta opportun, saper profiter ex toto, con gratia, con puritate, con un poco de legeressa. Re le habilitate, io non desiderarea que on pote asserer que io dishonora mi sexo. [*Illa continua a repassar*]

Quarte Scena

Le Cavallero, e le altere

Cavallero- [*Un pauco retro*] (Ecce illa. Ego non voleva venir, sed le diabolo me ha instigate.)

Mirandolina [*Illa le vide in obliquo*] (Ecce ille, ecce ille.)

Cavallero- Mirandolina?

Mirandolina- Oh senior Cavallero! [*Illa repassa*] Io es vostre humilissime servitrice!

Cavallero- Como vos senti vos?

Mirandolina- [*Illa repassa e non le riguarda*] Benissimo, a vostre servicio.

Cavallero- Ego ha un causa de me planger contra vos.

Mirandolina- [*Illa le riguarda un pauco*] Per que, senior?

Cavallero- Pois que vos refusava un parve flacon que io vos faceva pervenir.

Mirandolina- [*Illa repassa*] Que haberea io debite facer per illo?

Cavallero- Utilisar lo, secundo vostre necessitates.

Mirandolina- [*Illa repassa*] Gratias al celo, io non suffri pro evanescimentos. Hodie eveniva alicue que io numquam experiva antea.

Cavallero- Car Mirandolina... io non volerea que io sia le causa de iste accidente desagradabile.

Mirandolina- [*Illa repassa*] Eh si, io time que preciso vos esseva su causa.

Cavallero- [*Con passion*] Ego? Vermente?

Mirandolina- [*Illa repassa, con ira*] Vos me faceva biber celle maledicite vino de Burgonia, que me causava un malor.

Cavallero- [*Con humiliation*] Como? An isto es possibile?

Mirandolina- [*Illa repassa*] Il esseva securmente assi. In vostre camera, io jammais plus entrara.

Cavallero- Io comprehende. Dunque vos in mi camera nunquam venira de novo. Si, io comprehende. [*Con amor*]. Sed tamen veni, mi car, e vos essera contente.

Mirandolina- Iste ferro a repassar nunc es apena calidette. [*A voce alte, verso le scena*] Ehi! Fabricio? Si le altere ferro es calide, porta lo a me.

Cavallero- Face me le gratia de acceptar iste flacon.

Mirandolina- [*Con disprecio, e illa repassa*] In veritate, senior Cavallero, io non accepta presentes.

Cavallero- Vos tamen acceptava cellos del Conte de Albaflorita.

Mirandolina- [*Illa repassa*] Il esseva necesse. Pro non discontentar le.

Cavallero- E vos volerea facer justo a me iste injustitia? Discontentar me?

Mirandolina- A vos il non importa si un femina discontenta vos. Vos in facto non tolera le feminas.

Cavallero- Ah, Mirandolina! Io ora non pote plus affirmar le mesme cosa.

Mirandolina- Senior Cavallero, a que hora nos videra le luna nove?

Cavallero- Mi cambiar non es lunatic. Isto es solo un miraculo de vostre bellessa, de vostre gracia.

Mirandolina- [*Illa ride a alte voce, e repassa*] Ah, ah, ah.

Cavallero- An vos ride?

Mirandolina- Per que vos non vole que io ride? Vos burla me, e vos non vole que io ride?

Cavallero- Eh, friponetta! Vos me burla, nonne? Eh ben, conserva iste flacon.

Mirandolina- [*Durante le repasso*] Gratias, gratias.

Cavallero- Conserva lo, si non io irascera.

Mirandolina- [*Illa clama in maniera caricatural, a voce alte*] Fabricio, le ferro a repassar.

Cavallero- [*In cholera*] Vos lo conservara, nonne?

Mirandolina- Non sia choleric, non sia choleric. [*Illa cape le flacon, e con disprecio lo jecta in le corbe del lingerie*]

Cavallero- An vos lo jecta via assi?

Mirandolina- [*Illa clama a voce alte, como supra*] Fabricio!

Quinte Scena

Fabricio, con le ferro, e le alteres

Fabricio- [*Ille vide le Cavallero e deveni jelose*] Ecce me.

Mirandolina- [*Illa cape le ferro*] Esque illo es calide al juste puncto?

Fabricio- [*Con distantia*] Si, seniora.

Mirandolina- [*A Fabricio, con teneressa*] Que vos eveni? Vos me sembla esser perturbate.

Fabricio- Nihil, patrona, nihil.

Mirandolina- [*Como supra*] Esque vos ha dolores?

Fabricio- Da me le altere ferro, si vos vole que io lo pone super le foco.

Mirandolina- [*Como supra*] In vero, io time que vos non vade ben.

Cavallero- Ora, da le su ferro, e lassa que ille vade via.

Mirandolina- [*Al Cavallero*] Io le aprecia, esque lo sape vos? Ille es mi fidel servitor.

Cavallero- [*Agitate*] (Io va exploder).

Mirandolina- Tene lo, mi car, incalida lo. [*Illa da le ferro a Fabricio*]

Fabricio- [*Con dolcessa*] Seniora patrona...

Mirandolina- Vade, vade, rapido. [*Illa le chassa via*]

Fabricio- (Que vita es celle? Io senti que io non pote plus tolerar lo.) [*Ille vade via*]

Sexte Scena

Le Cavallero e Mirandolina

Cavallero- Ecce, seniora, un grande affabilitate pro vostre servitor!

Mirandolina- E con isto, que vole vos dicer?

Cavallero- Que on vide, que vos es inamorate de ille.

Mirandolina- [*Illa repassa*] Io inamorate de un servitor? Ecce qual belle complimento vos me face, senior; io non ha gustos assi negative. Si io desiderava amar alicuno, io non jectarea via assi mal mi tempore.

Cavallero- Vos meritarea le amor de un rege.

Mirandolina- [*Illa repassa*] Del rege del cordes, o del piccas?

Cavallero- Vamos parlar seriosemente, Mirandolina, e lassa via le jocos.

Mirandolina- [*Illa repassa*] Vole ben parlar: io ascoltara vos.

Cavallero- An vos non pote suspende un pauco le repassage?

Mirandolina- Excusa me! Il es tamen urgente de preparar iste drappos pro deman.

Cavallero- Dunque vos prefere occupar vos del drappos plutosto que de me.

Mirandolina- [*Illa repassa*] Certo.

Cavallero- An vos de novo lo confirma?

Mirandolina- [*Illa repassa*] Sin dubita. Pois que iste drappos debe servir a me, durante que super

vos io non pote contar.

Cavallero- In contrario, vos pote utilizar me con le maxime autoritate.

Mirandolina- Ehi, pois que vos non pote tolerar le feminas.

Cavallero- Non tormenta me in ultra. Vos vindicava vos assatis. Io vos estima, io estima le feminas como vos, in le caso que tales existe. Io estima vos, io vos ama, e pete vostre compassion.

Mirandolina- Si, senior, io communicara lo a illas. [*Illa repassa con hasta, e lassa cader un manica*]

Cavallero- [*Ille leva le manica, e lo da a illa*] Crede me...

Mirandolina- Vamos non penar.

Cavallero- Vos merita de esser servite.

Mirandolina- [*Illa ride a voce alte*] Ah, ah, ah!

Cavallero- An vos ride?

Mirandolina- Io ride, pois que vos me burla.

Cavallero- Mirandolina, io non pote continuar in iste maniera.

Mirandolina- Esque vos es infirme?

Cavallero- Si, io senti que io evanesce.

Mirandolina- Tene alora vostre essentia de melissa. [*Illa le jecta le flaconetto con disprecio*]

Cavallero- Non tracta me assi asperamente. Crede me, io ama vos: io lo jura. [*Ille vole caper su mano, mais illa con le ferro ardente le adure*] Ahi!

Mirandolina- Pardona: io non lo faceva con intention.

Cavallero- Patientia! Isto es nihil. Vos faceva me un ustion plus grave.

Mirandolina- Ubi, senior?

Cavallero- In le corde.

Mirandolina- [*Illa voca, ridente*] Fabricio!

Cavallero- Pro Deo! Non appella cello!

Mirandolina- Mais io necessita un altere ferro a repassar.

Cavallero- Attende... (sed non...) io appellara mi camerero.

Mirandolina- [*Illa vole appellar Fabricio*] Eh! Fabricio!...

Cavallero- Io jura al celo, que si celle veni, io frangera su capite.

Mirandolina- Ecce alique divertente! Esque io non pote plus esser servite per mi servitores?

Cavallero- Voca un altere; celle homine, io non sape plus tolerar le.

Mirandolina- Il me pare que vos avantia troppo, senior Cavallero. [*Illa vade via del tabula, con le ferro in le mano*]

Cavallero- Pardona me... Io es extra mi stato normal.

Mirandolina- Dunque io mesme vadera al cocina, e assi vos sera contente.

Cavallero- Non, mi car, halta.

Mirandolina- [*Vadente super le scena*] Ecce un affaire amusante.

Cavallero- [*Ille la seque*] Pardona me.

Mirandolina- [*Illa vade super le scena*] Esque io non pote appellar le que io vole?

Cavallero- [*Ille la seque*] Io confite que io me senti jelose contra le.

Mirandolina [*Illa deambula super le scena*] (Celle seque mi tracias como un jovine can.)

Cavallero- Il es le prime vice que io senti como es le amor.

Mirandolina- [*Illa deambula super le scena*] Nemo unquam commandava alique a me.

Cavallero- [*Ille la seque*] Io non voleva commandar alique a vos: io solo pete.

Mirandolina- [*Illa se retorna, con arrogantia*] Que vole vos de me?

Cavallero- Amor, compassion, pietate.

Mirandolina- Un viro, qui iste matina non poteva tolerar le feminas, hodie pete amor e compassion? Io non face attention a isto, isto non pote exister, io non lo crede. (Crepa, explode, apprende lo que significa contemner le feminas). [*Illa vade via*]

Septime Scena

Le Cavallero, sol

Que maledicite sia le momento in que ego ha cominciate a reguardar la! Io cadeva in le trappa, e ora non existe plus alique remedio.

Octave Scena

Le Marquis, e le altere

Marquis- Cavallero, vos me offendeva.

Cavallero- Pardona me, io lo faceva sin intention.

Marquis- Io es stupefacte de vos.

Cavallero- Tamen le vaso non vos percuteva.

Marquis- Un parve gutta de aqua maculava mi vestimento.

Cavallero- De novo, pardona me.

Marquis- Isto es un impertinentia.

Cavallero- Io non faceva lo con intention. Pro un tertie vice, pardona me.

Marquis- Io require un compensation.

Cavallero- Si vos non vole pardonar me, si vos vole vindicantia, allora io remane hic, sin timor de vos.

Marquis- [*Ille cambia su attitude*] Io time que iste macula non es lavabile; ecce alique que me pone in cholera.

Cavallero- [*Con indignation*] Quando un Cavallero pete vostre perdono, que require vos de plus?

Marquis- Si vos non lo faceva con intention, nos non discutera plus re isto.

Cavallero- Io insiste que io pote donar a vos omne compensationes.

Marquis- E ben, vamos cambiar argumento.

Cavallero- Miserabile Cavallero.

Marquis- Ecce alique amusante! Io deveniva plus calme, durante que vos ora es in cholera.

Cavallero- Precisemente nunc vos me trova de bon humor.

Marquis- Io vos comprende, io cognosce vostre infirmitate.

Cavallero- Io non me interessa re vostre affaires.

Marquis- Senior inimico del feminas, anque vos cadeva in le trappa, nonne?

Cavallero- Io? Como?

Marquis- Si, vos es inamorate...

Cavallero- Al diavolo, que illo vole ben caper vos.

Marquis- Per que celar se?...

Cavallero- Lassa me in pace, si non, pro le celo, io jura que vos repentira vos de toto. [*Ille vade via*]

None Scena

Le Marquis, sol

Ille se inamorava, se vergonia, e non vole que on sape lo. Mais forsan ille non vole que on sape, pois que ille me time; ille ha alique timor in declarar se como mi rival. Io regretta multissimo pro iste macula: si io solo sapeva como facer pro lavar lo via! Le feminas in general utiliza un terra pro facer partir le maculas. [*Ille cerca super le tabula, e in le corbe*] Belle es iste flacon! An ex auro o ex similauro? Eh, illo es ex similauro; si illo haveva un valor, on non lo lassarea hic; si illo conteneva aqua regal¹⁰, on poterea facer disparer iste macula. Cello contene essentia de melissa. Il es pouco importante: illo poterea esser active. Io vole essayar.

Decime Scena

Dejanira, e le altere

Dejanira- Senior Marquis, per que assi sol? An vos nunquam ha frequentationes?

Marquis- O senora Contessa! Io precisamente voleva venir a salutar vos.

Dejanira- Que vos es facente?

Marquis- Ecce le affaire. Io apprecia multo le munditia. Io voleva lavar via iste maculeta.

Dejanira- Con que, senior?

Marquis- Con iste essentia de melissa.

Dejanira- Oh, pardona, mais le essentia de melissa es completamente inutile; per contra, illo pote ancor ulteriormente agrandir le macula.

Marquis- Dunque que me remane a facer?

Dejanira- Io ha un grande remedio secreta pro lavar via le maculas.

Marquis- Io serea vos multo grate si vos voleva ben inseniar me como on face.

¹⁰ Aqua regia.

Dejanira- Con placer. Io prende super me le deber de facer vader via iste macula, contra un scuto, in tal maniera que on non recognoscera ubi illo se ha trovate.

Marquis- An vos vole un scuto?

Dejanira- Si, senior, an isto vos pare un expensa troppo grande?

Marquis- Io prefere essayar con le essentia de melissa.

Dejanira- An vos permitte? An iste extracto es de bon qualitate?

Marquis- Un raritate: prova lo. [*Ille la da le flacon*]

Dejanira- [*Illa essaya lo*] Oh, io sape preparar un plus bon.

Marquis- An vos es capace de preparar extractos?

Dejanira- Si, senior, io me delecta con toto.

Marquis- Ben, dametta, ben. Io gaude lo.

Dejanira- An iste flacon es auree?

Marquis- An vos non lo crede? Certo, illo es auree. (Illa non distingue le auro ex le similauro.)

Dejanira- An cello appertine a vos, senior Marquis?

Marquis- Illo es mie, e anque vostre, si vos lo commanda.

Dejanira- [*Illa prende lo*] Io es multo grate a vos pro iste proposition.

Marquis- Eh, io sape ben, que vos joca.

Dejanira- Per que? An vos non lo me proponeva?

Marquis- Illo non es digne de vos. Illo es un bagatella. Io vos proponera alique plus valorose, si vos lo permittera.

Dejanira- Oh, io stupe! Isto es mesmo troppo. Gratias cordial, senior Marquis.

Marquis- Ascolta. In confidentia. Illo non es auree. Illo consiste ex un metallo pseudo-auree.

Dejanira- Multo melio. Io lo desidera plus que si illo esseva ex auro. E in ultra, toto cello que veni ex vostre manos es valorose.

Marquis- Il suffice! Io non sape que dicer: servi vos, si vos vos digna. (Patientia! Io deberea pagar lo a Mirandolina. Quanto illo vale? Un philippo?)

Dejanira- Le senior Marquis es un Cavallero generose.

Marquis- Io me vergonia de facer presentes assi bagatellari. Io haberea desiderate que isto flacon esseva auree.

Dejanira- In veritate, illo ha le aspecto del auro ver. [*Illa lo prende in su mano*] On poterea illuder se, in iste puncto.

Marquis- Il es ver: celles qui non ha experientia re le auro, pote illuder se; mais io lo recognosce subito.

Dejanira- Anque secundo le pondere illo sembla ex auro.

Marquis- E totevia, il non es assi.

Dejanira- Io desiderarea monstrar lo a mi amica.

Marquis- Ascolta, senora Contessa, non monstra lo a Mirandolina. Illa es un pauco un commatre. Io spera que vos me comprehende.

Dejanira- Io comprehende vos multo ben. Io lo monstrara solo a Hortensia.

Marquis- Al Baronessa?

Dejanira- Si, si, al Baronessa. [*Illa ride, e vade via*]

Dece-prime Scena

Le Marquis, pois le Camerero del Cavallero

Marquis- Io crede que illa ride pois que illa succedeva assi gentilmente a prender via de me iste flaconetto. Como si illo esseva ex auro. Il non es importante: io trovava un solution a pauc precio. Si Mirandolina volera su flacon, io lo pagara a illa quando io habera le pecunia.

Camerero- [*Ille cerca super le tabula*] Ubi es dunque celle flacon?

Maquis- Que vos cerca, dunque, bonhomine?

Camerero- Io cerca un flacon con essentia de melissa. Le seniora Mirandolina desidera lo. Illa asserere que illa lo lassava hic, mais io non lo trova.

Marquis- Il se tracta forsan de un flacon de similauro?

Camerero- Non, senior, illo es de auro ver.

Marquis- De auro?

Camerero- Certo, illo es de auro. Io videva comprar lo contra dece duo zechinos. [*Ille cerca*]

Marquis- (Oh ego infelice!). Mais per que abandonar sin attention un flacon auree?

Camerero- Illa oblidava lo, e io ora non lo retrova.

Marquis- Il me pare impossibile que illo esseva ex auro.

Camerero- Illo esseva vermente de auro, io dice vos. Esque vos lo videva, Excellentia?

Marquis- An ego?... Io videva nihil.

Camerero- Il basta. Io dicera a illa que io non lo trova. Le perdita es le sue. Illa haberea debite reponer lo in su tasca subito. [*Ille vade via*]

Dece-secunde Scena

Le Marquis, postea le Conte

Marquis- Oh ego infelice Marquis de Forlipopoli! Io ha donate un flacon de auro, del valor de dece duo zechinos, e io lo donava como un objecto de similauro. Que debe io facer in un situation assi grave? Si io requirera le flacon al Contessa, io me demonstra ridicule ante su oculos; si Mirandolina discoperi que io ipse lo prendeva, mi dignitate sera in periculo. Io es un Cavallero. Io debe pagar lo. Mais il me manca le pecunia.

Conte- Que vos opina, senior Marquis, re le excellente novitate?

Marquis- Qual novitate?

Conte- Le cavallero rustic, le disestimator del feminas, cadeva inamorate de Mirandolina.

Marquis- Io es contente. Il potera cognoscer assi malgrado se mesme le meritos de iste femina: ille sapera que io non cadeva inamorate de un femina sin meritos; que ille suffre e que ille crepa, como punitio pro su impertinentia.

Conte- Mais si Mirandolina recipocara?

Marquis- Il non pote esser. Illa non me facera un tal injustitia. Illa sape qui ego es. Illa sape, quanto io faceva pro illa.

Conte- Ego faceva multo plus que vos. Mais il esseva penas dissipate. Mirandolina se occupa re le Cavallero de Ripafracta, e pro ille illa habeva affabilitates que illa nunquam proponeva a vos o a me; il me sembla dunque que con le feminas, quanto plus vos face, tanto minus vos merita, e que illas se joca del adorantes, durante que illas seque le dispreciatores.

Marquis- Si illo esserea ver... mais il non pote esser.

Conte- Per que il non pote esser assi?

Marquis- An vos vole comparar le Cavallero con me?

Conte- An vos ipse non videva que illa sedeva presso su tabula? An illa a nos jam faceva un signo de tal confidentia? Illa dava a ille drappos fin. On servi le primo que totos. Illa per su proprie manos prepara le plattos. Le servitores vide toto, e narra toto. Fabricio arde de jelsia. E ultra toto, an celle evanescimento, si ver nonne, il non importa, non esseva un signo clar?

Marquis- E que! A celle on prepara specialitates eccellente, e a me qualunque carne de bove e suppa de riso troppo cocinate? Si, vero, isto es un maltractamento excessive a un de mi nivello, de mi condition social.

Conte- E que io dicera, qui multo expendeva pro illa?

Marquis- E io, qui la faceva continuemente presentes? Io la proponeva mesmo celle mi vino de Cypro, assi rar. Le Cavallero a illa faceva forsan solo un parve parte de toto que io le faceva.

Conte- Non time: anque ille le faceva presentes.

Marquis- Si? Que la donava ille?

Conte- Un flacon auree con essentia de melissa.

Marquis- (Ahi me!) Como vos veniva a saper lo?

Conte- Su servitor lo diceva al mie.

Marquis- (Semper plus mal. Ora io es debitor del Cavallero.)

Conte- Io comprehende que illa es un ingrate; io vole assolutamente quitar la. Io vole partir subito, lontan de iste indigne albergo.

Marquis- Si, vos ha ration, vade via.

Conte- E vos, qui es un Cavallero de grande reputation, deberea vader via con me.

Marquis- Mais... ubi io poterea vader?

Conte- Io mesme trovava un albergo pro vos. Permite que io lo face pro vos.

Marquis- Un albergo... il serea per exemplo...

Conte- Vamos vader al domo de un de mi compatriotas. Nos expendera nihil.

Marquis- Satis, vos es assi amico mie, que io non pote refuser.

Conte- Vamos vader, e vamos vindicar nos contra celle ingrate femina.

Marquis- Si, vamos vader (Mais que evenira re le flacon? Io es un Cavallero, e io non pote facer mal actiones.)

Conte- Vos non debe repentir vos, senior Marquis, vamos vader via de hic. Face me le favor, e

pois vos potera commandar me in le cosas que io potera facer, e io servira vos.

Marquis- Io sera sincer con vos. In confidentia, durante que nemo ascolta. Mi fermero alicun vices retarda su invios de pecunia...

Conte- An vos forsan debe a illa alique summa?

Marquis- Si, dece duo zechinos.

Conte- Dece duo zechinos? Il me pare que vos non paga plus, desde alminus alicun menses.

Marquis- Il es assi: io la debe dece duo zechinos. Io non pote partir via sin haber pagate. Si vos poterea auxiliar me...

Conte- De bon grado. Ecce dece duo zechinos pro vos. [*Ille extrae su bursa*]

Marquis- Un momento. Io subito recorda que il se tracta de dece tres (Io vole redonar su zechino anque al Cavallero.)

Conte- Dece duo o dece tres pro me es le mesme cosa. Conserva los.

Marquis- Io los donara retro apena possibile.

Conte- Cape secundo vostre necessitates. Le pecunia non me manca; e pro vindicar me de illa io expendera mille duplones.

Marquis- Si, vero, illa es un ingrata. Malgrado toto lo que io expendeva pro illa, illa me tracta assi.

Conte- Io vole ruinar su albergo. Io facera partir via anque celle duo actrices.

Marquis- Ubi son le actrices?

Conte- Illas era hic. Hortensia e Dejanira.

Marquis- Ora ben! An illas non es damas?

Conte- Non. Illas son actrices. Perveniva su collegas, e le belle joco finiva assi.

Marquis- (Mi flacon!) Ubi illas habita nunc?

Conte- In un casa apud le theatro.

Marquis- (Io vade subito a recuperar mi flacon.) [*Ille vade via*]

Conte- Presso illa io vole nunc vindicar me assi. E le Cavallero, qui esseva capace de finger pro imbrogliar me, pagara toto in un altere maniera.

Dece-tertie Scena

Camera con tres portas

Mirandolina, sol

Oh io povre! Ecce io cadeva in un misere situation. Io povre, si le Cavallero me attinge. Ille deveniva un maledicte diablo. Io non volerea que le diablo veni a temptar le precisamente hic. Vamos clauder iste porta. [*Illa claude le porta de ubi illa veniva*] Io quasi regretta toto cello que io faceva. Il es ver que me amusava multissimo le facto que un superbe, un dispresciator del feminas me currevava a presso; ma nunc iste satyro se trova in grande cholera, e io vide que mi reputation es in periculo, e forsan anque mi vita. Hic io ha necessitate de un idea genial. Io es sol, e nemo me defendera con tote su corde. Io vide sol celle bonhomine, Fabricio, qui in iste momento me poterea esser utile. Io le promittera que io me maritara a ille... Ma, promissa post promissa, ille se fatigara a creder me... Il esserea preferibile que io vermente me marita a ille. Infin, con iste

matrimonio, io pote sperar de salvar mi interesses e mi reputation sin damno pro mi libertate.

Dece-quarte Scena

Le Cavallero, in le interno, e le dicita; pois Fabricio. Le Cavallero frappa del altere parte del porta.

Mirandolina- On batte a iste porta: qui pote ben esser? [*Illa se avvicina al porta*]

Cavallero- [*In le interno*] Mirandolina.

Mirandolina- (Mi amico es hic.)

Cavallero- [*Como supra*] Mirandolina, aperi.

Mirandolina (Aperir? Io non es satis stulte.) Que vos commanda, senior Cavallero?

Cavallero- [*In le interno*] Aperi.

Mirandolina- Vole ben retornar a vostre camera. Ibi expecta me, io venira subito.

Cavallero- [*Como supra*] Per que vos non vole aperir?

Mirandolina- Alicun hospites arriva. Face me le favor, vade, io venira subito subito a vos.

Cavallero- Io vade via, sed si vos non venira, povrette vos! [*Ille vade via*]

Mirandolina- Si vos non venira, povrette vos! Povrette ego, si io vaderea ibi. Le affaire deveni a omne passo semper plus lede. Nos debe trovar un remedio. Esque ille partiva? Si, si, ille partiva via. Ille me expecta in su camera, ma io non vadera ibi. [*Presso un altere porta*] Ehi? Fabricio. Il esserea amusante si Fabricio nunc vindicava se contra me, e non volerea... Oh, un tal periculo non existe! Io es un maestra de celle manierettas, de celle coquetterias, tal que illes me cade al pedes, anque si illes es facite de petra. [*Illa voca a un altere porta*] Fabricio.

Fabricio- Esque vos me requireva?

Mirandolina- Veni hic, io vole facer vos alicun confidentias.

Fabricio- Io sta hic.

Mirandolina- Vos debe saper, que le Cavallero de Ripafracta se discoperiva inamorate de me.

Fabricio- Eh, io jam comprendeva lo.

Mirandolina- Si? Esque vos jam lo comprendeva? Io, si dicer le veritate, nunquam comprendeva lo antea.

Fabricio- Povre femina sin spirito! Vos non lo comprendeva antea! Esque vos non videva dum vostre repassage, le surrisos, le grimasses, que ille vos dirigeva? E le jelsia, que ille monstrava contra me?

Mirandolina- Io age sin malitia, e io accepta indifferentemente toto. Satis: nunc ille apena ora diceva me parolas qui, vermente, Fabricio, me faceva erubescer.

Fabricio- Recognosce: isto eveni pois que vos es un juvena sol, sin patre e sin matre, sin alicunque altere familiar. Si vos haberea un marito, il non serea assi.

Mirandolina- E ben, io comprende, que vos ha ration. Io decideva de sposar me.

Fabricio- Recorda vostre patre.

Mirandolina- Si, io recorda le.

Dece-quinte Scena

Le Cavallero, in le interno, e le alteres. Le Cavallero batte al porta ubi ille se trovava antea

Mirandolina- [*A Fabricio*] Alicuno batte le porta.

Fabricio- [*Con voce alte, verso le porta*] Qui batte?

Cavallero- [*A Fabricio*] Aperi.

Mirandolina- [*A Fabricio*] Le Cavallero.

Fabricio- [*Ille se avvicina, pro aperir le porta*] Que vole ille?

Mirandona- Attende que io sia via.

Fabricio- Que vos time?

Mirandolina- Car Fabricio, io non lo sape, io time pro mi honestate. [*Illa vade via*]

Fabricio- Non time, io defendera vos.

Cavallero- [*In le interno*] Al gratia del celo, aperi!

Fabricio- Que vos commanda, senior? Per que vos vocifera assi? In un albergo honorabile on non se conduce assi.

Cavallero- Aperi iste porta. [*On senti que ille vole facer violentia al porta*]

Fabricio- Al faccia del diabolo! Io non volerea facer alco troppo rapide. Qui trova se in le domo? Esque ulle?

Dece-sexte Scena

Le Marquis e le Conte, in le porta median, e le alteres

Conte- [*Super le limine*] Que eveni?

Marquis- [*Al porta*] Qui vocifera assi?

Fabricio- [*A basse voce, afin que le Cavallero non audi*] Seniores, io preca vos: senior Cavallero de Ripafracte vole atterrar iste porta.

Cavallero- [*In le interno*] Aperi, o io lo facera in pecias.

Marquis- An ille deveniva forsan folle? [*Al Conte*] Vamos vader via.

Conte- [*A Fabricio*] Aperi. Io desiderarea justo parlar con ille.

Fabricio- Io facera lo, ma io implora vos...

Conte- Nulle timor. Nos es hic.

Marquis- (Si io videra le occasion opportun, io provara a fuger lontan.)

[*Fabricio aperi, e ecce le Cavallero*]

Cavallero- Al gratia del celo, ubi es cella?

Fabricio- Que vos cerca, senior?

Cavallero- Mirandolina, ubi es illa?

Fabricio- Io non lo sape.

Marquis- (Ille es in cholera contra Mirandolina. False alarme.)

Cavallero- Inconsciente. Ego la retrovara. [*Ille vade in avante, e vide le Conte e le Marquis*]

Conte- [*Al Cavallero*] Contra qui vos trova vos in cholera?

Marquis- Cavallero, nos son amicos.

Cavallero (Ahi ego! Contra tote le auro del mundo, io non desidera que illes remarca qual es iste mi debilitate.)

Fabricio- Que vos desidera del patrona, senior?

Cavallero- Io non es obligate a dar un responsa a vos. Quando io commanda, io pretende que on servi me. Pro isto io expende mi pecunia, e, al gratia del celo, io jura que illa recipera alco de me...

Fabricio- Vostre Excellentia paga su pecunia pro esser servite in vostre affaires, acceptabile e honeste; ma vos non ha le directo de pretender, io preca vos de pardonar me, que un femina honorate...

Cavallero- Que dice tu? Que sape tu? Tu ha nihil a cercar in mi affaires. Solo ego sape lo que io commandava a cella.

Fabricio- Vos commandava, que illa veni in vostre camera.

Cavallero- Vade via, vade via, picaro, si non io facera craccar vostre capite.

Fabricio- Io remane stupefacite ben forte...

Marquis- [*A Fabricio*] Tace.

Conte- [*A Fabricio*] Vade via.

Cavallero- [*A Fabricio*] Vade via de hic.

Fabricio- [*Ille se acalida*] Io vole dicer, senior...

Marquis- Via.

Conte- Via. [*Illes le chassa via*]

Fabricio- (Al nomine de Baccho! Io ha vermente desiro de vader via.) [*Ille vade via*]

Dece-septime Scena

Le Cavallero, le Marquis e le Conte

Cavallero- (Femina indigne! Facer attender me in le camera!)

Marquis- [*A basse voce, al Conte*] (Que eveni a ille?)

Conte- (An vos non videva? Ille cadeva inamorate de Mirandolina)

Cavallero- (E illa remane con Fabricio? E parla re un matrimonio?)

Conte- (Nunc veniva le momento de vindicar me.) Senior Cavallero, il non dece jocar del fragilitates del alteres, quando on ha un corde assi fragile como le vostre.

Cavallero- Re que vos intende parlar?

Conte- Io sape de ubi veni iste furias.

Cavallero- [*Alterate, al Marquis*] An vos comprende re que ille parla?

Marquis- Amico, io sape nihil.

Conte- Io parla re vos, qui, con le pretexto que vos non tolera le feminas, essayava de furer le corde de Mirandolina, qui jam esseva mi conquista.

Cavallero- [*Alterate, verso le Marquis*] Ego?

Marquis- Io diceva nihil.

Conte- Torna vos verso me pro responder. An vos forsan senti vergonia pro vostre mal conducta?

Cavallero- Io ha vergonia solo de haber ascoltate vos nimis longo, sin dicer que vos menti.

Conte- An io forsan menti?

Marquis- (Le cosa se torna verso le mal.)

Cavallero- [*Al Marquis, in cholera*] Super qual basis vos pote asserer... (Le Conte non sape plus declarar alique con un significato.)

Marquis- Mais io vermente non vole entrar in le affaire.

Conte- Vos es un mentitor.

Marquis- Io vade via. [*Ille vole vader via*]

Cavallero- Halta. [*Ille le tene con fortia*]

Conte- E vos me repagara toto...

Cavallero- Si, io repagara toto... [*Al Marquis*] Dona me vostre gladio.

Marquis- Ehi, remane tranquille vos ambes. Car Conte, per que il es assi importante pro vos, le facto que anque le Cavallero ama Mirandolina?

Cavallero- Io ama la? Isto non es ver. Ille qui assere lo es un mentitor.

Marquis- Un mentitor? Le mentira non veni de me. Non ego lo diceva.

Cavallero- E dunque, qui?

Conte- Io lo diceva, e lo assere ancor. Io non ha timor de vos.

Cavallero- [*Al Marquis*] Dona me celle gladio.

Marquis- Non, certo.

Cavallero- An etiam vos es mi inimico?

Marquis- Io es le amico de omnes.

Conte- Iste son actos indigne.

Cavallero- Ah, ego jura al celo! [*Ille prende le gladio del Marquis, cello veni foris con le vaina*]

Marquis- [*Al Cavallero*] Non sia irrespectose contra me.

Cavallero- [*Al Marquis*] Si vos opina que io offendeva vos, io remane a vostre disposition con mi gladio.

Marquis- Eh ben, vos sta troppo acalidate. [*Con regretto*] (Io regretta...)

Conte- [*In garde à vous*] Io vole satisfaction.

Cavallero- Io vos rendera toto. [*Ille vole levar le gladio del vaina, mais non pote*]

Marquis- Iste gladio non cognosce vos...

Cavallero- [*Ille pena pro levar lo del vaina*] Oh maledicite!

Marquis- Cavallero, vos attingera nihil...

Conte- Io non tolera lo plus ultra.

Cavallero- Ecce illo. [*Ille extrae le gladio, mais on vide que illo consiste solo de un lamina rupte*]
Que significa isto?

Marquis- Vos rumpeva mi gladio.

Cavallero- Ubi se trova le remanente? Le vaina es vacue.

Marquis- Si, il es ver; io rumpeva lo durante mi ultime duello; io lo haveva oblidade.

Cavallero- [*Al Conte*] Vole ben permettre que io cerca un nove gladio.

Conte- Io lo promitte al celo: vos non fugera de mi mano.

Cavallero- Per que fuger? Io ha le coragio de affrontar vos anque con iste remanente de lamina.

Marquis- Cello es un lamina hispan, qui non cognosce timor.

Conte- Non vale un tal audacia, senior Fanfaron.

Cavallero- Si, con iste lama! [*Ille jecta se contra le Conte*]

Conte- [*Ille se pone in defensa*] Vade retro.

Dece-octave Scena

Mirandolina, Fabricio, e le alteres

Fabricio- Halta, halta, Excellentias.

Marquis- Halta, mi seniores, halta.

Conte- [*Ille vide Mirandolina*] (Oh maledicta!)

Mirandolina- Io povre! Con gladios?

Marquis- An vos vide? A causa de vos.

Mirandolina- Per que a causa de me?

Conte- Ecce nostre Cavallero. Ille cadeva inamorate de vos.

Cavallero- Io inamorate? Il non es ver; vos menti.

Mirandolina- Le Senior Cavallero inamorate de me? O non, senior Conte, vos erra. Io pote attestar con grande evidentia que vos erra.

Conte- Ehi, an vos vos accordava insimul?

Marquis- On ben sape, on ben vide...

Cavallero- [*Alterate, verso le Marquis*] Que on sape? Que on vide?

Marquis- Io dice que, quando le situation es tal, on lo vide... Quando le situation non es tal, on vide nihil.

Mirandolina- Senior Cavallero inamorate de me? Ille lo nega, e pois que ille lo nega ante me, ille me humilia e ridiculisa, e me face recognoscer su firmitate e mi fragilitate. Io confessa que si io haveva potite facer le inamorar de me, io haberea credite saper facer le plus grande e plus audace interpresa del mundo. On tamen non pote facer inamorar a se un viro qui non tolera le feminas, las disprezia e las disvalora. Seniores, io es un femina amante del veritate, e sincer, e io dice lo que io debe dicer. Io non es capabile de celar le veritate. Io essayava facer inamorar de me le senior Cavallero, ma io recipeva un insuccesso. [*Al Cavallero*] Esque isto es false, senior? Io essayava, io essayava, ma sin successo.

Cavallero- (Ah, io suffoca.)

Cavallero- [*A Mirandolina*] An vos spectata le? Ille se confunde.

Marquis- [*A Mirandolina*] Ille non ha le coragio de negar toto.

Cavallero- [*Al Marquis, in cholera*] Vos comprehendere nihil.

Marquis- [*Al Cavallero, dulcemente*] E vos continua a esser in cholera contra me.

Mirandolina- Oh, senior Cavallero non se inamora. Ille cognosce le arte feminin. Ille sape le coquetteria del feminas: a nostre parolas ille non crede; a nostre lacrymas ille non fide. Re nostre evanescimentos, ille se burla.

Cavallero- An dunque false es le lacrymas feminin, an mentitori es le evanescimentos?

Mirandolina- Eh ben! Esque vos non sape, aut vos finge que vos non sape?

Cavallero- Ego jura al celo! Un celle fingimento meritarea un pugnale in le corde.

Mirandolina- Senior Cavallero, non acalida vos, si non iste seniores potera creder que vos vermente cadeva inamorate.

Conte- Si, ille lo es, e ille non pote celar lo.

Marquis- On lege lo in vostre oculos.

Cavallero- [*Irascente, al Marquis*] Non, io non lo es.

Marquis- Ecce, semper contra me.

Mirandolina- Non, senior, ille non inamorava se. Io lo dice, io lo assero, io pote provar lo.

Cavallero- (Io non pote plus tolerar lo.) Conte, un altere momento vos me trovava con le gladio in le mano. [*Ille jecta via le gladio rupte del Marquis*]

Marquis- Ehi, le tentor costa multo. [*Ille lo leva del pavimento*]

Mirandolina- Halta, senior Cavallero, hic il se tracta de vostre reputation. Celle seniores opina que vos cadeva inamorate; ora vos debe provar le contrario.

Cavallero- Il non es necesse.

Mirandolina- Oh, si, senior. Attende un momento.

Cavallero- (Que vole facer cella?)

Mirandolina- Seniores, le plus certe signo de amor es le jelsia; qui non es jelse, celle certo non ama. Si le senior Cavallero me amava, ille non poterea tolerar que io appartine a un altere viro; ma vos videra, que ille tolerara lo...

Cavallero- A qui vos vole appartiner?

Mirandolina- Al viro, a qui me destinava mi patre.

Fabricio- [*A Mirandolina*] Esque vos forsan parla de me?

Mirandolina- Si, car Fabricio, a vos, ante iste cavalleros, io desira promitter me como sposa.

Cavallero- [*Con grande agitation*] (Ahi ego! A un tal individuo? Io non ha le coragio de tolerar lo.)

Conte- (Si illa se marita con Fabricio, allora illa non ama le Cavallero.) Si, ben, marita vos, e io promitte trecento scutos pro vos.

Marquis- Mirandolina, un ovo hodie es melior que un gallina deman. Marita vos ora, e io vos donara dece duo zechinos.

Mirandolina. Gratas, seniores, io non necessita un dote. Io es un povre femina sin gratia, sin coquetteria, incapabile de facer inamorar de se viros de classe alte. Ma Fabricio me ama, e nos in iste momento nos promitte nos le una le altero ante vos...

Cavallero- Si, maledicita, marita te a qui tu vole. Io sape que tu me fraudeva. Io sape que tu triumphava in tue corde, pois que tu succedeva a humiliar me, e io vide, usque ubi tu vole poner al proba mi capabilitate de resistentia. Tu meritava, que io repaga tu fraudes con un pugnall in tue pectore; tu meritava que io extrahe tue corde, e que io lo porta como demonstration al feminas adulatrice, al feminas fraudulose. Sed isto serea un duple humiliation. Io fuge via de tue oculos; io maledice tue flattamentos illusori, tue lacrymas, tue fingimentos. Tu me faceva cognoscer qual destino malefic pote haber super nos tue sexo, e per mi proprie sufferentia tu me doceva, que pro vincer lo, il non suffice de dispreciar lo, sed il es necesse de fuger lo. [*Ille vade via*]

Dece-none Scena

Mirandolina, le Conte, le Marquis e Fabricio

Conte- Ille non audera ora asserer que ille non es inamorate.

Marquis- Si ille de novo me accusara de mentira, io le disfidara como Cavallero.

Mirandolina- Tace, seniores, tace. Ille vadeva via, e si ille non tornara retro, e si le cosa se quietara assi, io ha le directo de affirmar que io ha habite un grande chance. Regrettabilmente io succedeva facer inamorar celle infortunate, e io riscava que le joco tornava mal. Ora il basta. Fabricio, mi car, veni hic, dona me tue mano.

Fabricio- Le mano? Lento, patrona, lento. Vos vos amusa a facer inamorar de vos le viros in un maniera tal, e nunc vos crede que io vole maritar me con vos?

Mirandolina- Ah dunque, stupido! Il era un joco, un bizzaria, un pico de honor. Io agiva como un parvula, e nemo me consiliava. Quando io sera vostre sposa, io sape lo que io facera.

Fabricio- Que vos facera?

Ultime Scena

Le camerero del Cavallero, e le alteres

Camerero- Seniorsa patrona, ante de partir via, io veni pro salutar vos.

Mirandolina- Esque vos vade via?

Camerero- Si. Mi patron vadeva al postas de cavallo. Ibi on junge le cavallos. Ille attende me con mi coffros, e nos vadera a Livorno.

Mirandolina- Pardona me si io non faceva....

Camerero- Io non ha le tempore pro remaner hic. Io regratia vos, e vos saluta. [*Ille vade via*]

Mirandolina- Gratias al celo ille partiva. Io ha un parve regretto: certo ille partiva non troppo gaiemente. Io non me delectara plus in maniera tal.

Conte- Mirandolina, sive maritate, sive celibe, pro me vos remanera le mesme.

Marquis- Calcula liberemente re mi protection.

Mirandolina- Seniores, pois que nunc io me sposa, io desidera ni protectores, ni cortesanos, ni presentes. Usque nunc io me diverteva, e io me conduceva mal, pois que io riscava con troppo audacia. Cello io non vole plus facer. Iste es mi sposo...

Fabricio- Ma lento, patrona...

Mirandolina- Per que lento? Que tu vole ancor? Ubi son difficultates? Veni, dona me tue mano.

Fabricio- Io desiderarea in primo fixar nostre pactos.

Mirandolina- Qual pactos? Nostre pacto es le sequente: aut tu me da tue mano, aut tu vade subito retro a tue village.

Fabricio- Io vos dona mi mano... ma postea...

Mirandolina- Ma postea, mi car, io essera solo tue; non time, io te amara semper, tu essera mi secunde anima.

Fabricio- [*Ille la da su mano*] Tene lo, car, io non resiste plus.

Mirandolina- (Anque isto es ora in ordine.)

Conte- Mirandolina, vos es un femina admirabile; vos conduce con grande habilitate le viros verso le loco ubi vos mira.

Marquis- Certo vostre maniera de ager es incredibilmente obligante.

Mirandolina- Si il es ver, que io ha gratia presso vostre Excellentias, allora io pete de vos un favor.

Conte- Parla claro.

Marquis- Parla.

Fabricio- (Que va illa postular?)

Mirandolina- Io supplica vos, que vos cerca pro vos un altere albergo.

Fabricio- (Ben, ora io percipe que illa me ama.)

Conte- Si, io comprehende e io lauda vos. Io vadera via, mais, in qualcunque loco io sera, sia certe de mi estima.

Marquis- Dice me: an vos forsan perdeva un flacon auree?

Mirandolina- Si, senior.

Marquis- Ecce lo. Io lo trovava, e io le redona a vos. Io vadera via, pro complacer vos, mais in qualcunque altere loco, face thesauro de mi protection.

Mirandolina- Tote celle promissas me sera car, in le limites del dignitate e del honestate. Durante que mi situation cambia, io vole ancor cambiar mi conducta; e vostre Excellentias profitara ulteriormente de lo que vos videva, pro salvar e poner vostre corde in loco secur; e si un vice vos trovara vos in le situation de hesitar, de perder, o de cader, io preca vos recordar le picarias apprendite, e alor vos recordara le Albergatrice.

Reflexiones in occasion del 2e edition

12..02.1999

Le lector tene in su manos le secunde edition de un obretta preciose, que io traduceva e pois editava pro proponer a un publico international un libro amusante del litteratura italian, ben cognoscite anque exter le limites del regiones ubi in parla le lingua italian. Mi desidero esseva de luder con le lingua super le plan syntaxic e lexical, ubi Interlingua permette alternantias syntaxic e grammatical, e alternatives de vocabulario. Un joco stylistic, si on pote definir lo assi, que io comiciava jam plus tosto, anque con altere linguas construite (Esperanto, Ido, Occidental), e anque con un precedente obra de Goldoni.

Le prime edition conteneva alicun errores, que io corrigeva in iste secunde edition, mais io revisava in toto le texto, proponente melior formas, a fin de melio caracterisar le personages del comedia. Isto non es dunque un simple edition corrige, mais plutosto un revisitation.

An le linguas construite ha un futuro? Pot' esser que si, o forsan que non. Mais sovente le historia monstra surprisas. E io colie mi placer ubi io lo trova.

Indicationes in occasion del 3e edition

27.04.2019

Iste edition respecta totalmente le edition precedente. Solmente le aspectu technic del presentation e del publication es altere.

Tabella del contenuto

Dedication	1
Le autor a su lectores	3
Personages	4
Prime Acto	5
Secunde Acto	27
Tertie Acto	47
Reflexiones in occasion del 2e e 3e edition	68
Tabella del Contento	69